

Z(br)ANE

OSNOVNA ŠOLA

Sveta Ana

2022/23

Male Anine novice

Šolski časopis učencev OŠ Sveta Ana

UVODNIK

Uspeli smo! Uspeli smo brez korone. Neizmerno veseli, da je šolsko delo potekalo točno tako, kot smo ga načrtovali in želeli. Učenci kot glavni akterji šolskega dela se lahko pohvalijo z ogromno novega znanja, ki so ga tekom šolskega leta pridobili pri pouku, v interesnih dejavnostih, v projektih, na nastopih, tekmovanjih, srečanjih in še bi lahko naštevali. Izredno bogato leto je že skoraj za nami. Še nekaj nalog nas čaka, vendar verjamem, da jih bomo uspešno opravili. Celo tako ambiciozni smo bili v tem letu, da imamo cilje že za naslednjega.

Vsi smo zmagovalci, saj smo se trudili po svojih lastnih močeh in kar je najpomembneje, napredek je viden. Nekaj utrinkov iz šolskega leta 2022/23 smo zbrali in trajno shranili v našem časopisu. Verjamem, da boste čez leta z veseljem vzeli naš časopis v roke in ga prelistali ob prebujanju številnih spominov iz šolskih dni.

Tistim, ki letos zapuščate našo šolo, dragi devetošolci, pa naj bo ta časopis trajen spomin na zaključek nekega lepega obdobja. V bodoče vam želimo vse dobro, predvsem pa, da se uresničijo vaši načrti in želje.

Učiteljica Ana Šnofl

KOLOFON

Male Anine novice, glasilo OŠ Sveta Ana

Letnik XIV

Številka 1

Šolsko leto 2022/23

Uredniški odbor:

Eva Marija Lebar, Eva Perko, Alina Kokol

Lektorica: Mateja Kramberger

Mentorica: Ana Šnofl

Tisk: FLORJANČIČ TISK tiskarstvo, založništvo in trgovina d.o.o

Naklada: 300 izvodov

Nekateri prispevki učencev nižjih razredov niso lektorirani.

KAZALO

1. Uvodnik.....	2
2. Nagovor uredniškega odbora.....	3
3. Anine šolske novice.....	4
Intervju s pisateljico.....	4
TPLG	6
Dan odprtih vrat.....	8
Vrstniška mediacija.....	9
Folklorna in dramska skupina.....	10
Noč knjige	12
Fotonatečaj	14
4. Anine razredne novice	16
Sladka generacija.....	16
Prvošolci.....	18
Predstavitve oddelkov.....	19
5. Anina ustvarjalnica.....	32
Ustvarjalnica.....	64
6. Anina galerija.....	66
7. Praktični nasveti.....	72
8. Reši, saj znaš.....	75
9. Nasmelj se.....	76

Spoštovani bralci,

dobrodošli v novi izdaji našega šolskega časopisa! Z veseljem vam predstavljamo izbor zanimivih in raznolikih vsebin, ki smo jih pripravili za vas. Časopis je priložnost, da se poglobimo v dogajanje na naši šoli, izvemo o dosežkih naših sošolcev in odkrijemo nove perspektive ter ideje.

Šolski časopis je več kot le zbirka člankov. Je glasilo naše šolske skupnosti, ki združuje učence, učitelje, starše in vse, ki soustvarjamo našo šolsko izkušnjo. Je prostor, kjer lahko izrazimo svoje misli, ideje, ustvarjalnost in tudi svoje skrbi. S tem se povezujemo in gradimo trdne vezi med nami, spodbujamo dialog in izmenjavo mnenj.

V tokratni izdaji boste našli številne članke o najnovejših dogodkih v naši šoli: od športnih dosežkov naših ekip, umetniških predstav, do znanstvenih projektov in izletov. Vsaka stran časopisa odseva bogato raznolikost našega šolskega življenja. Vabljeni ste, da se prepustite branju in odkrijete nove podrobnosti o dogodkih, ki so se odvijali v naši skupnosti.

Poleg tega smo pripravili tudi intervju s posebno gostjo, ki nam je podelila svoje izkušnje in modrost. Tovrstni pogovori so priložnost, da pridobimo vpogled v svet zunaj šolskih klopi ter se navdihnemo za svoje osebne cilje in ambicije. Prepričani smo, da boste uživali v branju njihovih izkušenj in spoznali, kako lahko vsak od nas doseže svoje sanje.

Šolski časopis je rezultat trdega dela in predanosti naše ekipe novinarjev, fotografov, oblikovalcev in vseh, ki so prispevali svoje ideje. Upam, da boste prepoznali našo predanost in uživali v člankih, ki smo jih ustvarili z veliko ljubeznijo do naše šole.

Iskreno upamo, da vam bo naš šolski časopis ponudil tako zabavo kot tudi poučno branje. Naj vam vsaka stran odpre nova vrata k znanju, razumevanju in razmišljanju. Časopis je orodje, ki nas povezuje in krepi našo skupnost.

Uredniški odbor

Anja Štefan

pesnica, pisateljica
in pripovedovalka

<https://www.facebook.com/MladinskaKnjiga>

1. Kaj vas navdihuje za pisanje? Ali dobite navdih v vašem življenja?

Včasih je iz mojega življenja, včasih pa iz tega, kar opazujem naokrog. Pravzaprav ko opazuješ okrog ali druge ljudi, naravo, življenje, mesto, karkoli, se lahko zmeraj porodijo ideje tako, da poskuša opazovati.

2. Kdaj ste se začeli ukvarjati s pisanjem ter ali ste pisali že kot otrok?

Že kot majhna punčka sem rada zlagala pesmice kar tako na pamet in dobro sem pisala spise, objavljati pa sem začela po koncu študija.

3. Ali svojim otrokom radi berete svoja dela ali jim rajši preberete dela drugih pisateljev?

Moji otroci so že tako zrasli, da jim seveda ne berem več, ampak ko so bili majhni, pa sem jim precej brala.

4. Ali porabite veliko časa, da napišete knjigo?

Da nastane knjiga, to vedno precej traja. Včasih se mi zdi, da kakšna pesem nastane hitro, včasih se tudi posamezna pesem dolgo sestavlja, ampak preden se mi nabere dovolj za knjigo ali pa dovolj pravljič za knjigo, traja nekaj časa.

5. Katera je vaša najbolj znana pravljičica oz. pesmica?

Mislím, da precej otrok zna pesmico o Krofu ter Čisto čisto tiho stopajo copatki, poznajo pa tudi pravljičico o Bobku in barčici ter marsikatero pesmico iz knjige Lonček na pike. Je pa zelo odvisno od okolja, kjer otroci živijo, na nekaterih šolah se veliko bere, na nekaterih šolah manj, v nekaterih krajih več, nekje spet manj, povsod je različno.

6. Ali trenutno pišete kakšno knjigo in ali nam lahko zaupate, o čem govori?

Trenutno delam knjigo pesmic za Jelko Reichman, ki bo naslednje leto praznovala 85 let in si želiva, da bi izšle nove pesmice. Pred nekaj dnevi sem ji poslala nov paket pesmic za ilustracijo. Pri tem se tudi posvetujeva z urednico in to bo zdaj moje delo v naslednjih mesecih.

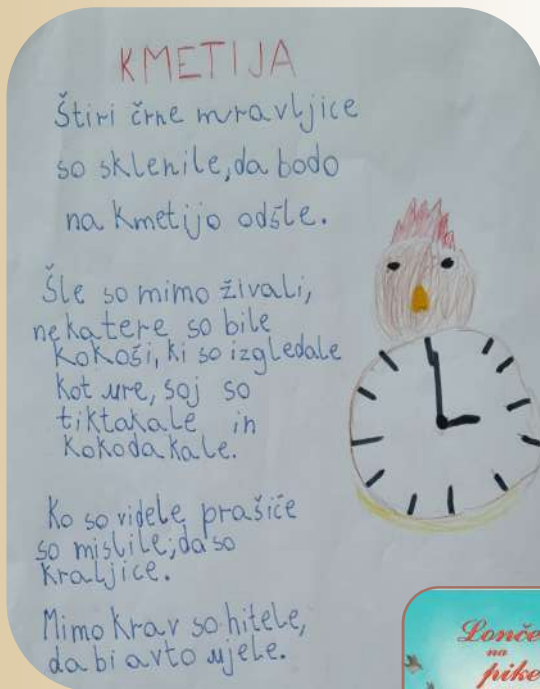
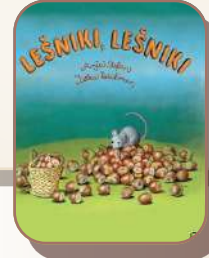

7. Zakaj ste si izbrali lik mravljic ter zakaj število štiri?

Štiri zato ker smo se nekaj časa močno družile štiri prijateljice in so mi ta naša srečanja v resnici dala prvi poriv k pisanju pesmic. Zakaj sem izbrala mravljice, pa ne vem, boljše se sliši recimo štiri mravljice kot štiri čebele. Se mi je zdelo, da mi te mravljice omogočajo svobodo v pisanju. Ne vem, kar zgodilo se je.

Intervju pripravile: Eva Marija, Alina, Larisa in Neža, 9. a

INTERVJU

Gregor Jančar, Ben Ljubec, 4. a

Foto: D. Pešl

TPLG - TURIZMU POMAGA LASTNA GLAVA

Učenke 9. razreda smo v letošnjem letu sodelovale pri raziskovalni nalogi v okviru projekta Turizmu pomaga lastna glava ali TPLG. Moči smo združile Daša Češnjaj, Sara Krajnc, Alina Kokol, Eva Marija Lebar, Neja Vrabl in Eva Perko. Zraven so sodelovale še mentorice ter učenske iz 6. razreda Lina Kop, Tiana Marija Nikl in Klara Nikl ter iz 7. razreda Zala Zemljič in Sara Roškar. Ob delu smo se sošolke še bolj zblížale ter ustvarile nove nepozabne spomine.

Najprej smo stojnico štrka Jožka prikazale na državnem srečanju na Ptuju, kjer smo predstavile svoj projekt ob lepo postavljeni stojnici, h kateri smo vabile obiskovalce. Predstavile smo domačo občino, opisale ponujeno druženje na športno doživljaljski poti, delile zloženko in spominke. Razveselile smo se dveh zlatih priznanj in smo zelo ponosne, saj smo v šoli veliko vadile in predstavitev nam je šla odlično.

Družile smo se še na državnem srečanju vseh zlatih nalog, ki je potekalo v Medvodah, kjer smo po napornem dnevu osvojile adrenalinsko doživetje, na katerega se bomo podale še pred zaključkom šolskega leta. Trenutek, ki pa nam bo zagotovo ostal v spominu, je ples na srečanju, pitje koktejlav in prijetno vzdušje ob spoznavanju novih prijateljev.

Predvsem bi se rade zahvalile vsem učiteljicam, ki so nam pri delu pomagale. Spoznale smo štrka Jožka in štokljko Mimi, zgodbo pa je zapisala učiteljica Majda, kar nam veliko pomeni. Zgodbo, ki smo jo prvič brale v 3. razredu, smo sedaj v 9. razredu predstavile v športni preobleki mnogim ljudem v Sloveniji.

Učenke mlajših razredov, vas pa prosimo, da še naprej hodite k turizmu ter osvajate priznanja. Pokažite, kaj vse imamo pri Sveti Ani in koliko lahko ponudimo obiskovalcem. Ne pozabite se med seboj družiti, veseliti in si medsebojno pomagati—to je naše sporočilo, devetošolk vam, mlajšim turističnim ustvarjalkam.

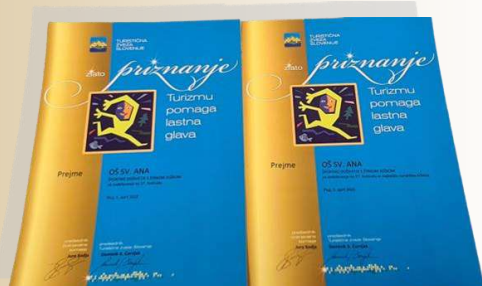
Devetošolke se od turizma poslavljam, pri tem smo se naučile veliko življenjskih veščin, ki jih ne bomo pozabile in jih bomo v življenju uporabile. Naj vas spremlja smeh na vaši raziskovalni poti.

Vaše turistke

Eva Marija Lebar, 9. a

Foto: I. Rola Bek

Dvakrat zlate na 37. festivalu Turizmu pomaga lastna glava

Učenke Osnovne šole Sveta Ana smo sodelovale na razpisu Turistične zveze Slovenije z naslovom Športna doživetja bogatijo mladinski turizem. Sodelovale smo učenke iz 9. a , 7. a in 6. a in b razreda z nalogo **Športno doživetje s štrkom Jožkom**. Ob izbiri naše poti in ponudbe smo raziskovale, pripravile ankete, sodelovale na otvoritvi učno doživljajske poti v domači občini in izdelale raziskovalno nalogo.

Najprej je na Ptujju v začetku aprila potekalo državno srečanje Turizmu pomaga lastna glava, kjer smo uspešno predstavile nalogo na turistični tržnici ter ob tem prejele dve zlati priznanji - za raziskovalno nalogo in predstavitev v celoti ter za najboljšo stojnico. Tako smo si prislužile še sodelovanje na državnem srečanju vseh zlatih nalog iz vse Slovenije v Medvodah. Udeležilo se ga je 30 osnovnih šol iz vse Slovenije. Bilo je zanimivo, saj je imel vsak drugače in domiselno narejeno stojnico in nalogo. Imeli smo se lepo, veliko smo se zabavali, plesali in delali koktejle.

Tudi tam smo dale vse od sebe in si prislužile še nagradni izlet v adrenalinski park.

Pri izdelavi naloge in pripravi projekta so nas spodbujale in strokovno usmerjale mentorice Božena Šmirmaul, Ana Šnofl in Irena Rola Bek. Hvala mentoricam in vsem, ki so nam omogočili, da smo lahko to doživeli in izvedli.

Sara Krajnc, 9. a

PROJEKT KROKUS

Učenci in učenke 9. razreda smo v mesecu oktobru z mentorico učiteljico, Ano Šnofl, sodelovali v mednarodnem projektu Krokus, kjer smo se podrobneje seznanili z grozotami in usodo Judov med 2. svetovno vojno. Krokuse smo posadili v spomin na otroške žrtve holokavstva.

Kaj je sploh krokus? Krokus je rastlina, žafran, za katero so značilni vijolični, rumeni in beli cvetovi.

Zakaj ravno krokusi? Ker predstavljajo Davidovo zvezdo, s katero so med 2. svetovno vojno nacisti označili Jude ter jih tako ločili od drugega prebivalstva, jih zapirali v geta ter jih transportiral v taborišča.

V okviru projekta Krokus smo učenci in učenke v predprostoru šole pripravili razstavo kot opomin na grozodejstva nad Judi. V sklopu projekta smo obiskali tudi Muzej norosti na Tratah. Naši krokusi pa so z rahlo zamudo v mesecu februarju zacveteli na cvetlični gredi pred šolo in nas tako opomnili na vse otroške žrtve holokavsta. Iz projekta smo se veliko naučili ter se ob tem še bolj zamislili nad krivicami, ki so se ali se še vedno dogajajo.

Larisa Rola, 9. a

Foto: A. Šnofl

DAN ODPRTIH VRAT IN DOBRODELNI KONCERT

18. 5. 2023 smo imeli na naši šoli dan odprtih vrat. Skupaj s starši, starimi starši, tetami, strici... smo se sprehodili po hodnikih in učilnicah naše čudovite šole. Med ogledom smo se tako mi kot tudi naši starši spominjali, kaj vse smo tukaj doživeli. Bilo je lepo in tudi malo čustveno. Predvsem starejši so podoživeli svoje otroške dni. Spomini so jih ponesli v čas, ko so sami trepetali pred spraševanjem ali »kontrolkami«, ko so kakšno ušpičili in ponagajali učiteljem, ko so doživeli prvo ljubezen, sklepali trdna prijateljstva, odšli na šolske izlete ali nastopali na proslavah. Nostalgичno so vzdihovali za časom, ki je predstavljal mladost, brezskrbnost, zastavljanje življenjskih ciljev in pričakovanj.

Nato pa smo ob 17. uri pričeli z dobrodelnim koncertom, ki smo ga na naši šoli organizirali že drugo leto zapovrstjo in za katerega želimo, da bi postal tradicionalen.

Za obiskovalce smo pripravili bogat in pester program. Nastopali so otroci vrtca in učenci OŠ Sveta Ana s podružnico Lokavec (pevske, plesne in instrumentalne skupine ter posamezniki), zaposleni na OŠ Sveta Ana ter gosti: ansambel Pika na i, ansambel Aktual, Kulturno društvo Sveta Ana (folklorna skupina, pevski zbor in gledališka skupina), Twirling klub Aninih mažoret in še drugi.

Naš letošnji slogan je bil Lepo je deliti, saj smo prepričani, da lahko svet spremenimo na bolje, če drug drugemu pomagamo.

Veseli in ponosni smo, saj je bil koncert zelo dobro obiskan, dvorana je bila polna in ljudje so bili navdušeni.

Prostovoljni prispevki, ki smo jih zbrali na dobrodelnem koncertu, bodo namenjeni družini otroka od Svete Ane, ki potrebuje pomoč pri zdravljenju, ter Šolskemu skladu OŠ Sveta Ana za pomoč socialno šibkim učencem.

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki ste kakorkoli pomagali pri izvedbi dobrodelnega koncerta. Hvala vsem mentorjem in mentoricam, timu za dobrodelni koncert in tudi vsem za tehnično in drugo pomoč. In seveda velika hvala vsem obiskovalcem koncerta.

Alina Kokol in Eva Perko, 9. a

Foto: D. Pešl

VRSTNIŠKA MEDIACIJA

Med otroki, starejšimi in tudi mlajšimi, se v vsakodnevem življenju pojavi nasilje. Tudi na naši šoli imamo veliko učencev in učenk, ki kot prvo rešitev, ko zaidejo v konflikt, vidijo nasilje. Včasih se sploh ne zavedamo, kaj delamo, in lahko koga prizadenemo tudi le z besedami. Prav je, da svoja čustva izražamo in jih nekemu zaupamo, ampak moramo jih znati tudi nadzorovati. Če zaidemo v konflikt je najboljša rešitev pogovor. Pogovorite se z osebo s katero ste se sprli, o konfliktu zaupajte svojim staršem, prijateljem, učiteljem... Če se vaš konflikt ne reši s preprostim pogovorom, smo na voljo tudi vrstniški mediatorji. Z osebo, s katero ste se sprli, se lahko odločite za mediacijo, tam se o konfliktu pogovorimo, iščemo vajine skupne interese in poiščemo rešitev. Seveda pri mediaciji mediatorji ne obsojamo, ne svetujemo – torej poskušata rešitve in interese sprta najti sama, saj jih najbolje poznata smo empatični, kar pomeni, da se v zgodbi obeh učencev vživimo enako, ter če osebi v konfliktu ne želita, da kdor koli izve, kaj se je zgodilo, mediatorji varujemo skrivnost – jo ohranimo zase. Vrstniški mediatorji na naši šoli smo: Gašper Lasecky, Nuša Ornik, Neža Zorec, Klara Nikl, Neja Vetršek, Svit Kos in Lan Lebreht.

Klara Nikl, 6. b

<https://www.ostrojica.si/usposabljanje-vrstniskih-mediatorjev-2/>

Otroška folklorna skupina Osnovne šole Sveta Ana na šoli pod mentorstvom Mateje Kop deluje že petnajsto leto. Vsako leto se skupini pridruži kar nekaj novih članov, na letošnjo zasedbo pa smo še posebej ponosni. Mlade plesalce družijo veselje do igre, petja in plesa. Radi nastopajo na različnih prireditvah ter so se z veseljem udeležili tudi srečanja otroških folklornih skupin, ki je potekalo 9. 3. 2023 v Jurovskem Dolu. Predstavili so se s koreografijo Kaj boš ti meni gučala. Obdobje odraščanja zna biti včasih precej naporno. Predvsem takrat, ko se med fanti in dekleti spletajo prijateljstva, iz katerih se razvijejo prve simpatije. Ampak kaj, ko si je to tako težko priznati in še težje pokazati. Takrat lahko pride do nerodne situacije in kaj hitro se lahko zgodi, da se pred svojo prvo ljubeznijo prikažeš v precej nerodni luči. Ampak kaj hočemo, takšne so pač prve ljubezni.

Mladi plesalci skupaj z mentorico bi se iskreno zahvalili obema godcema, g. ravnatelju, Aleksandru Šijancu ter Simonu Rajterju za odlično glasbeno spremljavo.

Lina Kop, 6. a

Foto: M. Kop

Dramska skupina

6. marca je v Kulturnem domu Sveta Ana potekalo srečanje otroških gledaliških in lutkovnih skupin Slovenije. Pripravili smo kar dve predstavi z naslovom *Je sreča res očem nevidna* in *Miška želi prijatelja*. Mentorica Mateja Kop je bila na vajah zelo potrpežljiva, saj včasih ni šlo, kot smo hoteli, vendar smo vaje vzeli resno.

Ko pa smo stopili na oder, smo bili pripravljeni, saj smo dvorano poznali in imeli smo domače občinstvo. Pred nastopom smo bili živčni, vendar smo se zabavali.

Daša Češnjaj, 9. a

Muzikal: KEKEC

V letošnjem letu je novost na šoli, da lahko učenci nastopamo v muziklu. Za posamezne vloge smo se preizkusili na avdiciji. Pri muziklu imamo osem prizorov, enega smo odigrali na dobrodelnem koncertu, ostale prizore pa bomo odigrali na koncu šolskega leta. Vaje potekajo ob petkih popoldne. Glavne osebe so: Kekec, Rožle in pripovedovalka. Imamo tudi: očeta, mamo, Pehto, vilo in tri vilinke, Bedanca, Mojco, Kosobrina, Meto in Brinclja.

Jakob Breznik, 4. b

Foto: D. Pešl

PIKA NOGAVIČKA

Knjige so sanje, ki jih držimo v rokah.

(Neil Gaiman)

Drugošolci smo s ponedeljka na torek s (24. 4. na 25. 4. 2023) v šolski telovadnici sanjali skupaj. Nekje ob vzglavniku so ležale knjige, ki so nas na Noč knjige popeljale v svet domišljije in sanj.

Pozno popoldne se je prevešalo v večer, ko sta nas pred šolskim vhodom čakali kar dve Piki Nogavički. Z nestrpnostjo smo vstopili v prostore šole, kjer je dišalo po nepozabni dogodivščini. Zgodbe o Piki Nogavički, ples, palačinke, druženje s prijatelji, skupna priprava večerje in skupno spanje v šolski telovadnici so kulturnemu dnevu dali prav poseben pečat. Zbudili smo se v prečudovito jutro. Naši nasmehi na obrazu so povedali čisto vse.

Učenci 2. a in b razreda

Foto: S. Kaloh

Goran Vojnović: SINICA IN TAŠČICA

V sklopu knjižnično-informacijskega znanja (KIZ) smo pri pouku slovenščine z metodo glasnega branja poslušali knjigo Sinica in taščica, ki govori o problematiki rušenja naravnih habitatov ptic (Ljubljansko barje). Vsebinski smo z veseljem prisluhnili, saj je opisanih veliko ptic in podanih veliko življenjskih nasvetov, ki se jih velja držati.

Nato smo poustvarjali v knjižnici s knjižničarko Lidijo, kjer smo delali v skupinah. Nazadnje smo pri likovni umetnosti omenjene ptice še narisali (ob dani sliki). V teh urah smo zeli uživali in si jih želimo še več!

Oj, sinička, nič se ne boj,

krila razpri, poleti v nebo.

Nič se ne boj, ne boš zašla,

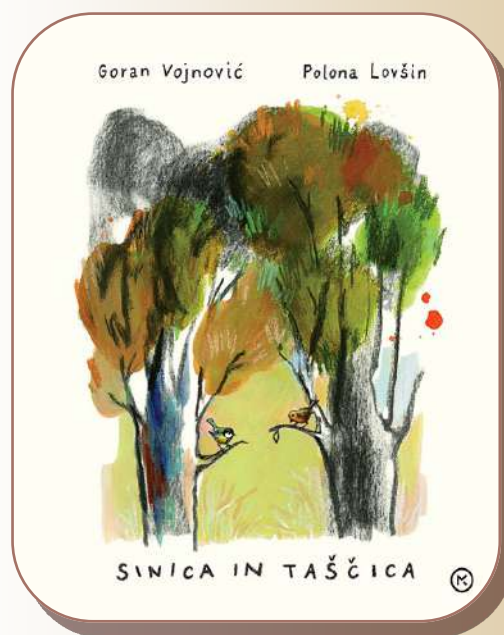
kjer je nebo, tam boš doma.

Oj, sinička, nič se ne boj,

veter je prijatelj tvoj,

kamor te vabi, zleti tja,

kjer je nebo, tam si doma.

Poje sinica v svojem gnezdu malim siničkam. Imeli so sosedo taščico, a se niso kaj prida marali. Ko so vsi majhni ptički zaspali sta si taščica in sinica zaželeli, da bi se njuni ptički naučili leteti. Naslednji dan so taščice že pridno vadile siničkini ptički pa ne. Zato je odšla po črve, da ju spodbudi k vadbi. Pri smrdokavrini stojnici se je vila dolga vrsta. A je bila smrdokavra le čarovnica, ki jih je uročila, da kupijo črve, ki so bili drugače stari. Odšla je k staremu koscu in prosila za črve. A ko ji je kosec izročil črva, se je nagnil k njej in rekel: »V trebuhu mi čudno rogovili, nebo prekrito s črnimi bo krili«. Ko jih je nahranila, še niso hotele leteti.

Ko je že hotela ukrepati, se je stemnilo. Bil je ogromen krokar, ki je z letenjem podiral drevesa. Tako tudi taščičino gnezdo. Hitro ji je sinica priskočila na pomoč in sta varno prispeli v gnezdo. Vse je bilo razdejano. Na trgu je ostala le smrdokavra. Na koncu je na tleh pristalo tudi gnezdo. In zdaj nimajo več kam. A taščica se spomni zelenega gozda in so že na poti. A sta morali vleči gnezdo s ptički, ker še ne znajo leteti. Na poti srečajo kosca in ga vzamejo s seboj. Ko prispejo na goro, zaslišijo čudno prhutanje kril. In nato je vse potihnilo. K njim je prhotal vodomec in govoril vodomščino, nihče ga ni razumel. A taščica ga je. In so odšli. In so srečali še smrdokavro, ki jim da ponudbo. Pomaga jim do gozda, oni ji dajo nekaj v zameno. A kaj bi ji dali? Pesem, ples in nauk bodo ključ. In so že leteli preko gore, preko reke do zelenega gozda. S seboj vzamejo še kraljička. A kosec ostane tam, na gori. Ko so prispeli, so že vse lahko letele, siničke in taščice.

Matevž, 8. b

Tjaš, 6. a

Eva Golob, 8. b

Nik, 8. b

Sara, 9. a

Alina, 9. a

Alina, 9. a

Patrik, 7. a

Daša, 9. a

KORAK K SONČKU

21. marec je izbran za dan **Downovega sindroma**, saj ta datum simbolno izraža genetsko posebnost tega sindroma – dodaten kromosom na 21. paru kromosomov v vsaki človeški celici. Letošnji svetovni dan Downovega sindroma poteka pod geslom "Z nami, ne za nas".

Razpoznavni znak tega dne so pisane, različne nogavice, ki opozarjajo, da so ljudje, ki živijo na Zemlji, raznoliki, zato so raznolike tudi njihove potrebe.

Učitelji in učenci smo si v okviru projekta Korak k sončku tudi letos zadali **nogavični izziv**. Obuli smo dve različni nogavici in tako skupaj širili sporočilo dobrega namena ter pomagali izobraževati druge ter odstraniti ovire in predsodke, prisotne v sodobnem svetu.

Foto: S. Petek

Lina Kop, 6. a

Foto: A. Ploj

23. september - dan cerebralne paralize

Zelena pentlja, simbol cerebralne paralize

Foto: A. Šnofl

SLADKA GENERACIJA 2014–2023

KORISTNI NASVETI, KI SMO SE JIH NAUČILI SKOZI LETA:

Misli si: »Kaj mi te bojo?« **Jure Ajhmajer**

Naj bo zadnja beseda vedno tvoja. **Gal Bauman**

Stoj za svojimi odločitvami. **Dijana Breznik**

Če si štor, si pač štor. **Daša Češnjaj**

Vedno bodi nadpovprečen (vseeno v čem). **Alina Kokol**

Bicikel ali audi, saj je vseeno. **Lan Eferl**

Saj ti bodo šenkali (ne sekiraj se). **Kristjan Golob**

Če misliš falit, zboli pred testom. **Patrik Hauc**

Tudi brez matematike bo šlo. **Sara Krajnc**

Po tihem se vedno daleč pride. **Neža Kramberger**

Delaj se pametnega, tudi če nisi. **Eva Marija Lebar**

ZAPOMNI SI!

9. razred

Foto: I. Rola Bek

Leti kot »abuh«. **Žan Oprešnik**

Med poukom zašiskaj, zapoj ... **Is Ornik**

Uporablaj lift, nič ti ne morejo. **Eva Perko**

Dva dni pred testom: »Eh, saj je še cajt!« **Kaja Polenšak**

Ne menjaj šole! Ni dobra ideja. **Maja Povše**

Pazi! Učitelji te imajo na piki. **Lana Ramšak**

Imej kristale, delujejo. **Larisa Rola**

Bom jaz zrihtal, saj je moj ata ravnatelj. **Pavel Šijanec**

Šola je modna pista (obleci, kar hočeš). **Neja Vrabl**

Delaj, kar hočeš (samo po pameti). **Saša Vučetič**

1. razred

Foto: Foto Tone

KDO JE PRIJATELJ

Prijatelj je ta, ki te rad ima,
te razveseli in ti srečo da.

Ko si žalosten, je s teboj,
je kot čudežni napoj.

Srečo s tabo deli,
večkrat te za roko drži.

Rad ti priskoči na pomoč,
pa naj bo dan ali noč.

Vedno te bo čuval in varoval,
ob tebi bo stal.

S tabo delil bo vse dobre stvari,
po poti hodil do konca dni.

Učenci 1. a razreda OŠ Sveta Ana

PRVOŠOLCI**Intervju z učenci 1. razreda****Kako je v prvem razredu?**

Marko: Je dobro, ker se veliko učimo.

Žan: Smešno in veselo, ker vedno pride kdo na obisk.

Ela: V redu je v šoli, ker se lahko igramo.

Laura Sofija: V šoli sem rada, ker imam tu prijatelje.

Maša: V šoli je zelo fajn, ker delamo nalogo in se malo igramo.

Lana: V šoli se veliko učimo.

Rene: V šoli je zabavno, ker se igramo.

Erik: Radi se učimo.

Glorija: V šoli veliko pišemo.

Tiana: V šoli je fajn, ker se kaj novega naučimo.

Matic: Meni je v šoli super zato, ker se nove stvari učimo in ker imamo včasih igralne urice.

Mila: V šoli mi je fajn, ker se igram z najboljšimi prijateljicami.

Mia: V šoli je super, ker se učimo računati.

Žiga: V šoli je fino, ker ustvarjamo.

Zoja: V šoli je super, ker rada ustvarjam.

Mark: V šoli je v redu, ker se dosti učimo in včasih tudi igramo.

Eva: V šoli je super, ker se veliko naučim.

Ana: Zelo sem vesela, ko se igramo.

Isabel: V šoli je v redu, ker se vsak dan naučimo kaj novega.

Kateri je tvoj najljubši predmet v šoli?

Marko, Ela, Maša, Glorija, Eva, Mia, Ana:
likovna umetnost

Žan, Laura Sofia, Rene, Erik, Matic: šport

Lana, Marc: matematika

Tiana, Isabel: slovenščina

Mila: glasbena umetnost

Žiga: angleščina

Zoja: spoznavanje okolja

Foto: K. Štefanec

HIMNA 3. A

Smo 3. a, ki vedno vse zna.

Se šole ne bojimo,
vanjo z veseljem odhitimo,
saj radi se učimo.

Smo zelo radovedni
in skoraj nikoli poredni.

Čeprav včasih klepetamo in norimo,
se vedno veliko naučimo.

Med seboj radi se imamo,
skupaj najrajši se igramo.

Mi smo res junaki
in pravi korenjaki.

3. a najboljšo učiteljico ima
in se nikoli ne preda.

Vedno skupaj držimo in
se novih dni veselimo.

Foto: T. Franc

DAN PO NAŠE

V 3. a razredu nam je učiteljica večkrat pripravila »dan po naše«. Dobili smo navodila za delo po postajah. Na vsaki postaji so nas čakala navodila in usmeritve za delo – kriteriji uspešnosti. Med seboj smo si pomagali, delili nasvete in se neizmerno zabavali. Na koncu dneva smo imeli vsi vse narejeno. Bili smo zelo motivirani za delo in delali smo pridno kot mravljice.

Učenci 3. a

Foto: T. Franc

GOZDNA PEDAGOGIKA

V letošnjem šolskem letu smo sodelovali v projektu gozdna pedagogika. Prav tako smo bili vključeni v projekt Ekošola, pri kateri je bil poudarek na temi gozd.

Gozd je prostor, v katerem se sprostimo in naužijemo svežega zraka, hkrati pa ga lahko izkoristimo kot učno okolje. Zato smo z učenci 3. a in 3. b pogosto zahajali v našo učilnico na prostem – gozd.

V gozdu smo se pogovarjali o gozdnem bontonu, brali pravljice, dramatizirali, reševali matematične naloge - plodove in liste uporabljali kot učni pripomoček, nabirali plodove, izdelovali hiške, izdelovali izdelke iz gozdnih plodov, listja in vej, naredili herbarij, tekali, se lovili, peli in še in še.

Učenci 3. a

Reševanje nalog in poslušanje pravljice

Dramatizacija

Desetice, enice

Foto: T. Franc

Herbarij

Sodelovanje v projektu: »Srčni prijatelji«

Učenci 3. b razreda smo v projektu sodelovali z nalogo »Srčna pisma za male borce« ter izkazali veliko srčnost in solidarnost z malimi borci, ki se borijo s težkimi redkimi boleznimi. Društvo Vilijem Julijan nas je prijazno povabilo na velik dobrodelni koncert, ki bo v nedeljo 26. 10. 2023 v Gallusovi dvorani v Cankarjevem domu v Ljubljani.

Foto: M. Urbanič Rajšp

Sodelovanje v projektu: »V našem kraju je šport doma«

Podjetje UHU je že 9. leto zapored objavilo natečaj za spodbujanje kreativnosti in timskega dela pri otrocih. Projekt je namenjen otrokom od 4. do 10. leta starosti, vsak razred, ki se je prijavil na natečaj, je prejel škatlo z lepili UHU. Učenci so svobodno ustvarjali z različnimi materiali in tehnikami na temo športa, ki je razvit v našem kraju. Učenci 3. b razreda smo plakat izdelovali v času podaljšanega bivanja na temo Nogomet in mažoretke. Sodelovalo je 15 učencev in učenk.

Učenci OPB 3

Foto: M. Urbanič Rajšp

5. c Lokavec

5.c smo pravi asi,
ki radi hodimo po vasi.

Vsak dan se dobimo
in se skupaj veselimo.

Včasih se tudi skregamo,
na koncu se nazaj pobotamo.

Ko pa pouka konec je,
vedno veselje je.

NAŠI HIŠNI LJUBLJENČKI

V šoli imamo paličnjake in paglavce

V šoli smo se z učiteljico Natalija Veingerl pogovarjali, da bi imeli kakšno žival. Učiteljica je od znanke dobila paličnjake, ki so postali naši šolski ljubljenci. Zelo smo jih bili veseli. S pomočjo naših hišnikov smo jim pripravili terarij. Naša naloga je bila, da skrbimo za njih. Paličnjaki potrebujejo robidove vejice in vlažno okolje. Preko spleta smo poiskali zanimivosti o paličnjakih, se o tem pogovarjali in raziskovali. Ugotovili smo, da so zelo prijazni in nas ne morejo napasti. Med počitnicami jih lahko odnesemo domov in za njih skrbimo.

V mesecu maju smo si iz ribnika prinesli še paglavce in smo za njih skrbeli. Redno smo hodili v ribnik po vodo. Čez nekaj tednov so že imeli sprednje in zadnje krake, nato jim je odpadel še repek. Tako smo spoznali življenjski krog žabe. Dve žabici in preostale paglavce smo vrnili v ribnik, kjer bodo rastle še naprej.

Mi pa smo zelo veseli, ker lahko imamo v šoli živali, jih spoznavamo in se o njih učimo.

Matic Pšajd, 5. c

Foto: A. Šnofl

Foto: N Veingerl

HARRY POTTER

V torek, 13. 12. 2022 smo se odpravili k Sveti Ani. Tam sta nas v knjižnici pričakali knjižničarki Lidija in Ana, ki sta nas popeljali v domišljjski svet Harryja Potterja. Razdelili smo se v 4 ekipe, in sicer: **Ravenclaw**, **Hufflepuff**, **Griffindor** in **Slytherin**. Reševali smo uganke, izzive in različne naloge, povezane s Harryjem Potterjem. Zmagala je ekipa **Slytherin**, druga je bila ekipa **Griffindor**, sledili pa sta ekipi **Hufflepuff** in **Ravenclaw**.

Na koncu smo dobili priznanja za sodelovanje. Počutili smo se super. Želimo si še več takšnih doživetij.

Učenci 5. c

MI SMO 3. B

Radi se šalimo in se smejimo,

ko je odmor, pa radi norimo.

Zelo radi se igramo in nikoli se ne predamo.

Med dvema ognjema vedno zmagamo in vse premagamo.

Tim je zelo dobra rezerva,

saj ju suhi kot konzerva.

Prijatelji smo za vedno,

učenje nam je bedno.

Zakaj učiti se je treba,

če v učilnici imamo vseveda.

Učiteljica Anja rada nas uči, a učenci smo navihani.

Učiteljica prijazna je in vse naredi za nas, bejeke.

To je 3. b, ki vse ve!

Foto: A. Špindler

NAŠE PRVO PISMO

V mesecu januarju 2023 smo v 3. b razredu v tednu pisanja z roko napisali svoje prvo pismo. Napisali smo pismo družinskemu članu ali prijatelju, ki ga želimo med počitnicami videti ali obiskati, ter navedli ideje, kaj vse bomo med počitnicami počeli in česa se veselimo ... Pismo smo oddali v nabiralnik prejemnika ali pa smo ga poslali po pošti.

3. b

8. b razred smo,
radi se imamo,
včasih se izzivamo
ali pa nadiramo.

8. b razred smo,
vseeno se imamo radi,
ko pa bomo odšli,
pogrešali se bomo vsi.

8. a

Lepši kot rože smo mi,
vrtec končali smo vsi,
za 8. razred pa ne vemo, kaj bi.

In v London radi bi šli!
Dobrih del smo naredili veliko,
zato iz šole bomo odšli z odliko.

Učitelji ponosni so vsi,
da smo na Sveti Ani mi.
Z nami težav nikoli ni,
ker pridni smo mi vsi.

Družimo se radi,
zato vedno bomo mladi.

Foto: Arhiv OŠ Sveta Ana

Foto. D. Stanojević

V letošnjem šolskem letu je na šoli potekal nacionalni projekt Spodbujamo prijateljstvo, ki ga izvaja Društvo za trajnostni razvoj Sobivanje.

V projekt so bili vključeni učenci od 1. do 5. razreda. Učitelji mentorji so spodbujali učence k pozitivnemu razmišljanju o prijateljstvu in razvijanju dobrih odnosov z vrstniki.

Omenjeni projekt smo izvajali pred, med in po pouku, pri likovnih delavnicah in razrednih urah. S poudarkom na timsko - skupinskemu delu smo posneli kratek film, ki govori o tem, kaj prijatelji radi počnejo skupaj. Napisali smo pesem Zakaj imamo prijatelje in tudi likovno ustvarjali na to temo.

4. a razred

4. A

Učenci v 4. a se učimo,
da enk ne dobimo.
Učiteljico poslušamo vsi
in se z njo zabavamo mi.
Že od malih nog
kot razred skupaj skačemo naokrog.
Vsi smo slični,
a vendarle različni.
Hodimo v šolo Sveta Ana
in družimo se radi.
Naša sošolka Eva
vedno rada prešteva,
naša kreda
nikoli nima reda.
Radi kričimo in se veselimo.
Radi pišemo, še raje pa rišemo.
Ko pa pišemo test, bi raje šli jest.
Vsi med sabo smo prijatelji.
In takrat, ko so ob nas prijatelji,
smo mi najboljši pisatelji.

Športni dan

25.5.2023

V četrtek smo imeli športni dan. Bilo je zabavno. Bil bi je dolg napihljiv dot tovornjak. pa še koge smo imeli. In smo lahko igrali nogomet. Potem pa smo šli v gozd. In so fantje našli kabo.

LIAM MARKUŠ

Liam Markuš, 2. a

RAZREDNA PESEM 2. A IN B RAZREDA

KDO SO TI RAZIGRANI ŠKORCI?

TO SMO MI, VAŠI DRUGOŠOLCI.

DVAINDVAJSET FANTOV IN SEDEM DEKLET,

RES BREZSKRBEN JE TA NAŠ SVET!

NAM NAJBOLJŠI SO REKREATIVNI ODMORI,

MED POUKOM PA BEREMO, RAČUNAMO

KOT NORI!

PISANE ČRKE SO ŠE MALA TEŽAVA,

VEDNO SPROSTI NAS GOZDNA ODPRAVA.

TRETJEGA RAZREDA SE VESELIMO,

NOVEGA ZNANJA SI NA KUPE ŽELIMO.

OSTALI BOMO RAZIGRANI, VESELI,

DA NAS BOSTE ŠE NAPREJ RADI IMELI.

V četrtek, 25.5.2023 smo imeli športni dan imel sem se zelo dobro. Bilo mi je všeč da smo bili na napihljivih igralih in v gozdu presenečen sem bil da smo šli na kmetijo od učiteljice

Lovro Šijanec 2.A

ZAKAJ IMAMO PRIJATELJE?

PRIJATELJE IMAMO, DA SKUPAJ SE IGRAMO,
 DA SI V STISKI POMAGAMO
 IN SE VELIKO HECAMO.
 PO IGRIŠČU SE PODIMO,
 NOGOMET IGRAMO,
 SE VEDNO FINO IMAMO.
 ČE SE SKREGAMO,
 SE SČASOMA POBOTAMO.
 ČE LE MOŽNO JE,
 KAZNI IZOGNEMO SE.
 KADAR POREDNI SMO, UČITELJI JEZNI SO,
 ZATO SE TRUDIMO, DA TEMU NI TAKO.
 RADI SE IMAMO,
 SKUPAJ SE IGRAMO,
 SUPER SE IMAMO.

OŠ SVETA ANA,
 PODRUŽNICA LOKAVEC,
 ODDELEK 2. c in 3. c

UČILNICA V NARAVI

Ker imamo v Lokavcu gozd v neposredni bližini šole, pogosto preživljamo čas v njem.

Največkrat izkoristimo gozd za gibalne aktivnosti, pa tudi za učenje. V tem šolskem letu smo nabirali gozdne plodove, iz katerih smo ustvarili sliko, utrjevali smo prometne znake (land art), izvedli smo čistilne akcije, se učili gozdnega bontona, iz ribnika ob gozdu zajeli mrest, iz katerega so se razvili paglavci, sedaj pa čakamo na razvoj žab (v razredu imamo akvarij, vodo tedensko menjavamo - z vodo iz ribnika, paglavce pa hranimo s hrano za ribice), s pomočjo gozdnih plodov, palčk, kamenčkov, listja, smo ustvarili glasbila ter z njimi ritmično spremljali znane otroške pesmi, se učili o vrstah gozdov, o rastlinah in živalih v gozdu, o pomembnosti gozda za življenje, o koristih gozda kot surovine in še o mnogočem.

2. in 3. c

Fo5to: P. Kastelic

Himna 5. b

Mi smo zbrani tu

na Ani.

Šola res je obvezna,

ampak je čisto resna.

Ko šola v naravi se začne,

gremo mi kopat se.

Smo glasni

in včasih malce nejasni.

Med poukom si fantje prepevajo,

punce pa zapestnice preštevajo.

Tudi s stola kdaj kdo pade,

a učiteljice imajo nas rade.

In mi imamo radi njih,

tudi če odprejo okna in je v razredu prepih.

5. a

Kot uspešni učenjaki, mi smo pravi veseljaki.

V 5. a domujemo in se tega ne sramujemo.

Skupaj smo res srečni, a včasih tudi tečni.

Naši dečki face so, deklice pa frajle, no.

Vedno nasmejani, rahlo razigrani.

A ko treba delat je, smo pripravljeni na vse.

Skupaj res držimo in veliko potrpiamo.

A ko treba je, vsak za sebe briga se.

Foto: S. Petek

Foto: A. Ploj

Mi smo šesti a,
pri nas zabava je doma.
Radi se smejimo, veselimo,
pa tudi plesat pogosto hitimo.

Včasih nas muči matematika,
enostavna nam je angleščina
in tudi v naravoslovju smo doma.
Pri športu se radi znorimo,
pri igri pa včasih tudi vzkupimo.

Občasno smo pozabljivi,
kljub temu pa vedno marljivi.
Razredničarka Božena nas uči,
da so odgovornost, prijateljstvo in solidarnost vrednote tri,
ki nas bodo pripeljale do srečnih, odraslih ljudi.

Lina Kop, Tiana Marija Nikl in Tjaš Svržnjak, 6. a

6. b

6 in nekaj zjutraj vstanemo in oči pomanemo,
Brez volje v šolo planemo, a hitro se razvnamemo.
Razred priden smo zelo, saj številčno majhni smo,
A naloge so problem, ker nam blizu je boem.
Zabavni, veseli, klepetavi in spretni.
Redko smo resni in tihi učenci,
Enkrat, le enkrat, učitelj zakriči,
Da v razredu v trenutku vse molči.

Foto: A. Šnofl

Skupaj zmoremo na vrh sveta ... ok, na vrh Pohorja ... no ja, do Lukca :)

TEHNIŠNI DAN – IZDELUJEMO PRI FRIDI

Učenci šestega razreda smo v torek, 16. 5. 2023, obiskali kmetijo Pri Fridi. Imeli smo tehniški dan na temo izdelave izdelkov po postopku polstenja. Spoznali smo postopka suhega in mokrega polstenja in z mokrim polstenjem izdelali tudi zanimive zapestnice.

Gospod in gospa Ruhitel sta nam na začetku povedala nekaj o ekološki kmetiji, predstavila, s čim se ukvarjata, kaj pridelujeta in katere živali imata na kmetiji.

Na kmetiji Pri Fridi izdelujejo številne izdelke iz ovčje volne kot so na primer: vložki za čevlje, zajčki, ovčke, copati, nogavice, dokolenke, nadkolenke, šali, etuiji za očala in telefon...

Na poljih pa pridelujejo: lan, laneno seme, piro, ajdo, fižol, buče in bučno seme...

Nekaj izdelkov si lahko izdelamo sami, lahko pa jih kupimo ali nam jih izdelajo po naročilu.

Na žalost nas je spremljalo slabo vreme, zato nismo mogli izvajati vseh aktivnosti. Lahko bi si še ogledali muzej, spoznali striženje ovac, obiskali koze in podobno.

Ob koncu avanture na tej zelo lepi kmetiji so nas pogostili z okusno domačo malico (zaseka, kruh, čebula, marmelada, okusen sok).

Spoznali smo veliko novega in preživeli zanimivo dopoldne izven učilnice.

Tiana Marija Nikl, 6. a

Foto: I. Rola Bek

MOJA PRAVLJICA

Nekoč je živela žabica Živa. Živela je v gradu. Pred gradom, je imela velik ribnik in čudovit travnik z rožicami. Nekega dne je na njen travnik priletela čebelica Mija nabirat cvetni prah. Pogledali sta se in v trenutku sta postali najboljši prijateljici.

Mai Pajek, 2. b

OBISK GLASBENE ŠOLE

Včeraj zvečer sem bil v glasbeni šoli. Učitelj harmonike je prišel po mene in me odpeljal v učilnico. Vzel sem harmoniko in jo začel igrati. Zaigral sem pesem Preljubi sveti Lenart. Ko je bilo ure konec, sem harmoniko pospravil v kovček. Vrnil sem se pred glasbeno šolo, kjer me je čakala mamica, da me odpelje domov.

Lin Kop, 2. b

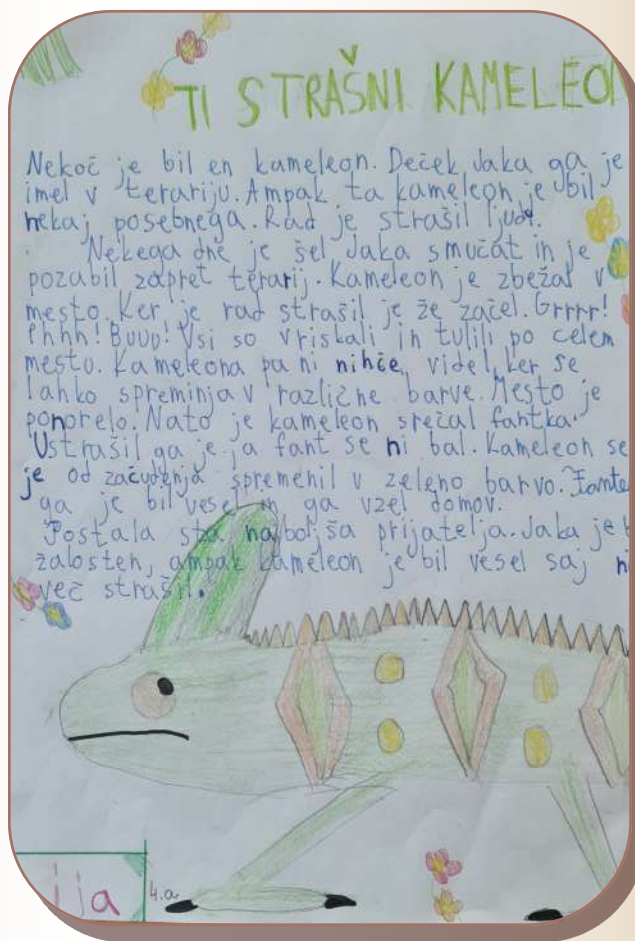
MIŠKA IN SIRČEK

Miška je obleko stkala,
dobro jo je prodala.
Zanjo sirček je dobila,
vzklikala je in se veselila.

Doma je mljask, mljask, mljask,
kaj bi dala za še en sirček tak.
Sama ga poskušala je narediti,
a ni bil tak kot sirček tisti.

Jokala je jok, jok, jok,
Da bil je en glasen pok.
Pride mimo pa Mišon
In prinese ji bonbon.

Žan Kaučič, 3. a

Lija Kop, 4. a

PRIJATELJ

Prijatelj je vedno prijazen.
Nikoli ne govori in ne kriči.
Vedno je tvoj najboljši.
Se ne jezi note.
Je zelo dober v cemer holi
in je prijazen do tebe.

Eva Zimic, Filip Mihelič, 4. a

JAZ SEM POVODNI MOŽ IN TO JE MOJA ZGODBA

Moje ime je Povodni mož in pod soncem noben mož mi ni kos. Sem čeden in plemenit, toliko žena imam, da jih na prste dveh rok prešteti ne znam. Ves Balkan sem že obhodil, a lepšega kraja od Ljubljane še nisem našel. Dekleta so tam kot cvetlice, ki cvetijo spomladi, a lepša in bolj zaželena od Urške pa ni nobena. Tok vode sem presmeril le zato, da bi videl to razigrano gospo. Ko pa sem prispel v Ljubljano, sem jo videl povsem samo.

Usedel sem se za mizo na Starem trgu v Ljubljani, kjer stoji velika lipa, pod katero so igrali godci. Usedel sem se in nekaj spil. Sonce je zahajalo in bil sem še edini, ki ni imel soplesalke, ko sem s kančkom očesa opazil, da si me ogleduje zala deklica Urška. Takoj sem vedel, da je bila ona, saj njene lepote ne moreš opisati. Pristopil sem in rekel: »A bi z mano zaplesala, moja zala Uršika? Iz Beograda sem vse do Ljubljane prijadral zaradi tvoje lepote. Tokove sem obrnil, samo da bi prišel do tebe, le do tebe.« Odgovorila mi je: »Kaj spisali ste to, ko ste jadrali? Zaplesala bom z vami, saj plesalca ni tukaj pametnejšega od navadnega tlačana.«

Zavrtela sva se tako hitro, da nama je zmanjkalo tal pod nogami. Godcem so zastale strune. Postal sem jezen. »Če ni glasbe, kako naj pleševa?« sem zavpil. Na tako punco, kot je Urška, bi čakal še stoletja, sem si mislil. Moja jeza je sprožila hudo nevihto, ki je povzročila hrušč in grom. Moč vetra je odpihnila vse klobuke iz Ljubljane. Zagrabil sem Urško in z njo potonil v Ljubljanico.

Potovala sva dolgo do bele Turčije, kjer sem jo prodal samemu sultanu, ki me je zaprosil za to. Zdaj imam več denarja kot kdorkoli drug.

Jan Lebar, 8. b

PRIJATELJ

Prijatelj je tisti,
ki pomeni ti vse na svetu.
Prijatelj ne leži,
ko si v nevarnosti.

Prijatelj ni pomembno
kako izgleda,
ampak kaj misli
in čuti do nas.

Nadja Gradišnik, Špela Šober, 4. a

NAŠ PLANET ZEMLJA

Naša Zemlja ima zrak,
ki je vedno na koncu en korak.

Naša voda
je zmeraj svoboda.

Radi imamo morje
zato smo vedno dobre volje.

Naša gora,
ko grem na njo
je vedno prava mora.

Maša Rotovnik, Nadja Gradišnik, Aneja Šturm, Gregor Jančar, 4. a

SRCE

Srce je smešen organ,
včasih je zlomljen, včasih nasmejan.
Če daš nekemu svoje srce,
si za neumne bedak, za pogumne pa junak.

Če ti pade srce v hlače,
nikar le ne stoj,
obrni se,
da pade na pravo mesto že takoj.

Zlomljeno srce imaš,
ko te punca zapusti,
ampak brez panike,
saj kriv nisi ti.

Srce te zaboli,
če nekdo užali te tako močno,
da se nikoli na pravo mesto postavilo
več ne bo.

Gašper Zemljič, 6. a

GLAVA

Glava se razjezi,
ko jih po nosu dobi.
Postaviti se mora na lastne noge,
Ampak njeno srce še ne zmore.

Včasih je prazna glava
in to je cena mala.
Ko domov hiti,
jo zelo srce boli.

Ko pride v šolo,
učitelj jo vpraša:
»Si pustila glavo doma?«
saj ničesar več ne zna.

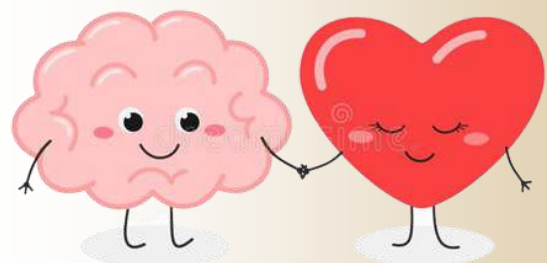
Glava si doma beli glavo,
saj si ne more ničesar vbiti v glavo.

Tako se jezi,
da ne ve, kaj naj naredi.

Naslednji dan v šolo pride
in ne ve, kako naj pred testom uide.

Potem si izmisli, da jo srce boli,
da jo lahko zdravnik v roke dobi.

Izak Lorenčič, 6. b

SRCE

Srce bije hitro.
Lahko je veličastno,
lahko je počasno
ali pa le dolgočasno.

Srce dam ti na dlan.
Kako to boli.
Ko te zagledam vsak dan,
moje srce tiho nori.

Srce je kot kamen,
a glava še vedno nori.
Vedno zagori kot plamen,
pazi, da te ne dobi.

Ana Rokavec, 6. b

BOJ Z ZMAJEM

Deček in mati sta živela v lepi hiši, ki so jo vsi občudovali. Govorili so o zmaju, ki je skrival zaklad v skritem gradu. Deček se je odločil, da bo šel ta zaklad ukrast.

Ko je šel iz hiše, mu je mati rekla: »Čakaj, da ti dam meč!« Deček je vzel železni meč, nato pa se je odpravil v skriti grad. Iskal ga je dva dni in končno ga je našel. Ko je vstopil v grad, je zagledal žival v kletki. Bila je opica. Deček jo je rešil, vendar je opica našla še en meč, in sicer iz diamantov, zato sta ju zamenjala. Deček je vzel diamantni meč, opica pa železnega. Preiskala sta cel grad. Pred zadnjo sobo v kleti je deček zaklical: »Ne grem dol, ker vidim zmaja!« Opica mu je rekla: »Greva skupaj, čisto po tihem, da se ne zbudi.« V kleti je deček skočil k zmaju in ga zabodel naravnost v križ. Zmaj se je zbudil in začel bruhati ogenj. Opica ga je zabodla v glavo in zmaj je obležal mrtev. Zagledala sta tri zlata jajca. Iz prvega se je že izvalil zmajček. Drugi dve je vzela opica in odhitela sta domov. Ko je zagledala mama dečka, je zavriskala od veselja. Zagledala je zmajčka in opico z dvema jajcema.

Eno leto pozneje je deček imel tri zmaje in eno opico. Mati, deček in živali so živeli srečno do konca svojih dni.

Tai Moleh Potočnik, 6. a

GLAVA

Glava je velika,
tam domišljijjski svet
se slika.

Ko v glavi se mavrica pojavi,
na obrazu se
nasmeh ustvari.

Glava je kamrica znanja, misli,
logike in pameti,
zato vse pomaga
razumeti mi.

Glava se ne moti,
ampak razmišlja
in se pusti zoreti.

Včasih tudi imamo
prazno glavo, ki
se jezi, ker nič
na pamet ne pride ji.

Če nosiš glavo pokonci,
se glava ne jezi,
ker vedno nove ideje dobi.

Glava je včasih
tudi bolj počasna,
ko česa ne razume.

Z glavo včasih
naredimo kakšne lumparije
in takrat sonce
zasije.

Nejc Murg, 6. a

ČUDEŽNI KAMEN

Nekoč je živel kralj. Imel je zelo velik grad in bil je zelo bogat. Ampak imel je eno težavo. Bil je že zelo star in ni mogel več biti kralj, zato je poslal svojega slugo v vas. Naročil mu je, da naj pritrdi liste z napisom: »Kdor mi prinese čudežni kamen mladosti, mu v zameno dam vse, kar imam!«

Potem je mimo lista prišel reven deček in se je odločil, da bo šel na pot iskat čudežni kamen.

Hodil je in ves utrujen prišel do vasi. Tam je srečal psa, ki ga je vprašal: »Kaj pa ti tukaj iščeš?« Deček mu je odgovoril: »Prišel sem iskat čudežni kamen mladosti. A mi ga lahko pomagaš najti?«

Pes se je strinjal in tako sta skupaj odšla po svetu. Hodila sta dan za dnem in nato srečala nekega gospoda, ki sta ga povprašala, ali je mogoče že kaj slišal o čudežnem kamnu in ali kaj ve, kje ga najti. Gospod v črnem plašču je segel v žep in povedal, da ga ima on, ampak da mu morata v zameno zanj prinesiti zlato mizo, zlato uro in zlate čevlje. Deček se je skupaj s psom odpravil v mesto do zlatarja in ga prosil za zlate predmete. Zlatar je bil milosten in poklonil jima je željeno.

Takoj sta odhitela do gospoda, ki jima je tokrat v zameno dal čudežni kamen. Nato sta se hitro odpravila do kralja. Po poti sta postala lačna in utrujena, vendar nista počivala. Prispela sta do kralja in mu izročila kamen, kralj pa jima je v zameno podaril vse svoje kraljestvo in bogastvo, ki ga je imel.

Kralj je postal spet mlad, deček in pes pa bogata in tako so vsi srečno živeli do konca svojih dni.

Aleks Morn Kraner, 6. b

DEKLICA IN OGRLICA

Nekoč, predavnimi časi, je živela deklica, ki ji je bilo mar samo za svojo ogrlico. Ni je zanimalo, kakšno krono je imela na glavi, še manj jo je zanimalo, kako je bila oblečena, kaj je jedla in tako naprej. Njena ogrlica je imela čarobno moč, a nihče ni vedel, kakšno. Ogrlica je bila zlata, v sredini pa je imela svetlo rožnat diamant.

Nekega dne je deklica sedela pod brezo in si ogledovala ogrlico. Hotela je ugotoviti, kakšno moč ima. In takrat je iz grmovja skočil zajec. Zajec jo je gledal in tudi deklica ga je pogledala. Zajca je zanimalo, kaj je to okoli njenega vrata. Deklica je snela ogrlico in mu jo ponudila v ogled. Zajec pa je v tistem trenutku zgrabil ogrlico in odhitel v gozd. Deklica je tekla, kakor hitro je lahko, a pred gozdom se je ustavila. »Očka je rekel, da ne smem v gozd, saj v njem živi čarovnica,« je potarnala.

Žalostna in vsa objokana je sedla na klop pod brezo, ko je zaslišala nek glas, ki je vprašal: »Zakaj jočeš? Kaj je narobe?« Deklica je pogledala naokoli in ob njej je sedela veverica. Deklica ji je povedala vse – od začetka pa vse do konca. Veverica je na srečo vedela, kje živi zajec. No, vsaj približno. Veverica ji je rekla: »Pokazala ti bom pot do zajca, ki stanuje pod največjo in najlepšo bukvijo v gozdu.« Ampak deklica ji je rekla, da v gozd ne sme, saj tam živi čarovnica. Veverica jo je očarano pogledala in se začudila: »Ja ljubi bog, kdo ti pa je to povedal?« »Moj oče,« je rekla deklica. »Ah, to ni res! Gozd poznam kot lastno dlan! Nič nama ne bo! Ne skrbi!« »Prav!« se je opogumila deklica in odpravili sta se na pot. Ko sta prišli do tretjega ovinka, je veverica obstala in se opravičila, da poti naprej več ne pozna, nato pa je izginila. Deklica je nato kmalu planila v jok: »Kako bom pa sedaj prišla do doma?«

Nedolgo zatem pa je mimo prišel jež in vprašal: »Kaj pa je narobe?« Deklica mu je povedala vse – od začetka pa vse do konca. Jež ji je nato pokazal pot do sedmega ovinka, nato pa se je opravičil, da poti naprej več ne pozna. In je odšel.

Deklica je obupala. Sedla je na tla in jokala, stokala, tarnala ... Ni jokala prav dolgo, ko je mimo prišel medved, velik za tri deklice, rjav kot najtemnejše drevo v gozdu ter mehak kot sto odej. Deklica se je prestrašila in hotela je zbežati stran, a ko ji je medved povedal, da ji noče nič slabega, se je deklica pomirila. »Zbudil me je tvoj jok,« je rekel medved. Deklica se je opravičila, povedala mu je vse – od začetka pa vse do konca, nato pa ga prosila za pomoč. Medved ji je z veseljem pomagal, a ko sta prišla do dvanajstega ovinka, medved ni poznal poti naprej. Opravičil se je in šel. Nato so ji pomagali še lisica, volk ter ptica. A nobena žival v resnici ni točno poznala poti do zajca. Deklica je ostala sama. Ni jokala, ni stokala. Opogumila se je in naprej je odšla sama. A pomotoma je zavila narobe. Pot jo je zavedla in deklica je prispela do stare koč. Temno je bilo in deklica je vstopila v koč, kjer je stanovala čarovnica, o kateri ji je govoril oče. Deklica ji je povedala vse – od začetka pa vse do konca. Čarovnica je nato zahtevala, da ji deklica da ogrlico. Deklica ji je povedala, da ogrlice nima. Čarovnica jo je nato zaklenila v sobo, deklica pa je začela klicati na pomoč. Vse živali v gozdu so ji priskočile na pomoč in jo rešile iz sobe. Deklica se jim je zahvalila. Skupaj so nato poiskali pot do zajca. In našli so ga.

Zajec se je opravičil, ker je vzel ogrlico. Vrnil ji jo je in pritekale so mu solze. Ogrlica mu je bila tako všeč, kot je bila deklici. In deklica se je sprijaznila ter mu rekla: »Če ti je ogrlica tako všeč, jo pa imej!« Zajec se je razveselil, objel deklico in se zahvalil.

Kdo ve, mogoče pa še danes ugotavljajo, kakšno moč ima ogrlica in mogoče jo čarovnica še dandanes išče. Kdo bi vedel?

KRALJEVI DEVETERČKI

Nekoč sta dva kralja iz sosednjih kraljestev dobila vsak svoje deveterčke. Prvi je dobil ženske, drugi pa moške deveterčke. Dogovorila sta se, da se, ko odrastejo, med sabo poročijo.

Leta so minevala in otroci so odraščali. Odrasli so v prelepe mladeniče in dekleta in zelo so se imeli radi. Kralja in njuni ženi so bili zelo srečni. Dogovorili so se, da bodo poroke potekale hkrati, in sicer deveti dan naslednjega meseca. Niti slutili niso, da je zlobni čarovnik, ki jih je opazoval skozi kristalno kroglo, naklepal, da jim vse pokvari in uniči vso srečo. Pripravil je osemnajst epruvet z zlobnim napojem, ki tiste, ki ga popijejo, spremeni v sovražnike. In tako je prišel dan porok. Pred porokami so vsakemu od deveterčkov pripravili čašo vina, da bi si pomirili živce. Ko nihče ni gledal, se je pritihtopil zlobni čarovnik in vino zamenjal s svojim napojem. Vsi bodoči možje in žene, torej deveterčki prvega in drugega kraljevskega para, so nič hudega sluteč popili vsak svoj napoj in takoj začutili jezo drug do drugega ter se začeli pretepati. Kraljevska para sta jih poskušala umiriti, a jima je uspelo le to, da so se razšli in vsak izmed njih je bil pripravljen vse ostale pobiti.

Spet je minilo nekaj let in med deveterčki je divjala vojna. Vsak si je v teh letih postavil trdnjavo in podkupil vojake. Vsi so se bojevali, čarovnik pa je vse to gledal in se zelo zabaval.

Nekega dne pa je v njihove kraje zašla dobra vila in zgrožena opazila, da med bodočimi mladoporočenci divja vojna. Obiskala je njihove starše in jih povprašala, kako se je to zgodilo. Starši pa so ji pojasnili, da je tik pred porokami zlobni čarovnik vino iz vseh osemnajstih čaš zamenjal za napoj, ki vse, ki ga popijejo, spremeni v sovražnike. Vila je čarovnika iskala sedem dni in sedem noči, na koncu pa ga je le našla. Spopadla sta se in spopad je trajal tri dni in tri noči, zmagala pa je vila. S tem ko je vila premagala čarovnika, je tudi izginil učinek zlobnega napoja.

Vsi deveterčki so se spametovali in spet postali zaljubljeni. Nato pa so se poročili in postali so deveterica kraljevih parov. Rajali so devet dni in devet noči. Ustvarili so svoja kraljestva in živeli srečno do konca svojih dni.

Izak Lorenčič, 6. b

BASEN

LISICA IN MAČKA

Mačka pride v gozd in tam sreča lisico. Reče ji: »Hej, kako si?« Lisica se obrne stran in mački reče: »Ne pogovarjam se s tabo.« Mačka jo vpraša: »Zakaj pa ne?« Lisica ji odgovori: »Poglej, kako si majhna. Poglej moj rep, kako je košat in velik, tvoj pa tako majhen. In kako sem pogumna!« Mačka odvrne: »Bomo videli, kdo je bolj pogumen!« Ko se še nekaj časa prepirata, pride mačkin lastnik in lisica takoj zbeži.

Pes, ki laja, nikoli ne ugrizne.

Filip Brus, 7. a

ČUDEŽNA POGAČA IN ZLATA VODA

Nekoč, predavnimi časi, je živela deklica. Živela je z mamo in očetom, bila je edinka. Njena družina je bila zelo revna, oče je delal na polju, mama pa je kuhala in prala. Ta deklica je pa zelo rada jedla pogačo.

Nekega dne je deklica hodila po gozdu. Našla je kozarec, v katerem je bila čudna zlata voda. Vzela ga je domov ter ga skrila v svojo sobo. Dolgo je razmišljala, kaj je čudna zlata voda, a oče jo je prekinil, ko je prišel z dela. Deklica je hitro stekla v kuhinjo objet očeta.

Naslednji dan pa je deklica odšla spet v gozd in s sabo je vzela kozarec z zlato vodo. Čez čas je bila tako zelo žejna, da je kar spila vodo iz kozarca. Ko je prišla domov, je zavonjala nekaj okusnega. Vprašala je mamo: »Kaj pa pečeš, da tako diši?« Mama ji je odgovorila: »Pogačo, tvojo najljubšo.« Ko je oče končno prišel domov, so jedli in pili. Deklici je ta večerja zelo prijala. Sredi noči pa se je v njenem želodcu pogača zaradi zlate vode začela spreminjati v živo bitje, ki je čez čas prilezlo iz dekličinih ust. Ko ga je zjutraj zagledala, ga je nameravala pojesti, a naenkrat ji je rahel in ljubezniv glasek rekel: »Ne pojey me.« Deklica se je ustrašila in se spraševala, kako je nastal. Pogača ji je povedala celo zgodbo od začetka do konca. Deklico je strah minil.

Čez čas sta postali deklica in pogača najboljši prijateljici. Skupaj sta se igrali, se zabavali in včasih tudi kakšno ušpičili. Ko sta nekega dne hodili po gozdu, je deklica predlagala, da se gresta igrat skrivalnice in pogača se je strinjala. Deklica je štela za deblom, pogača pa se je skrila za štor. Naenkrat pa je nad pogačo priletel veliki kragulj in jo ponesel v svoje gnezdo na najvišji smreki v gozdu, da bi z ubogo pogačo nahranil mladička. Pogača pa je hitro skočila iz gnezda in padla kar 30 metrov globoko.

Skoraj bi umrla, če je ne bi rešila lisica. Pogača pa jo je vprašala, če jo tudi ona hoče pojesti. Lisica ji je odgovorila: »Jaz ne pobijam živali tako kot ostale lisice. Vsi mislijo, da sem hudobna, ampak nisem, niti prijateljev nimam.« Pogača ji je rekla: »Meni se zdiš prijazna.« Lisica je vzdihnila: »Vsaj nekdo tako misli.« Pogača jo je poprosila, da ji pokaže pot do deklice. Lisica ji je odgovorila: »Pod pogojem, da živim z vama.« Pogača se je razveselila: »Seveda!«

Ko sta prispeli domov, se ju je deklica razveselila in vprašala: »Kje pa sta bili?« Pogača in lisica sta povedali celo zgodbo. Deklica je bila tako vesela, da je lisico kar poljubila. Naenkrat se je lisica spremenila v princeso. Deklica jo je z velikimi očmi gledala in vprašala: »Kako je to mogoče?« Lisica ji je povedala: »Pred leti me je zlobna čarovnica spremenila v lisico, tako me verjetno ne bi imel nihče rad, a ta poljub je uničil čarovnijo. Za nagrado ti podarim tisoč krajcarjev.« Deklica se je počutila kot junakinja, ker je rešila deklico.

Princesa je podarila dekličini družini tisoč krajcarjev, deklica in pogača sta ostali prijateljici in dekličina družina končno ni imela skrbi z denarjem. Vse skupaj pa se ne bi zgodilo, če ne bi obstajali pogača in zlata voda.

Gašper Zemljič, 6. a

Kozlovska sodba v Višnji Gori

Zgodba Andraža Slamorezca

Vse se je začelo, ko sem se sprehajal po svojem vrtu. Šel sem proti svoji zelenjavi, ko opazim kozla Lisca, kako jo hoče pojesti. Takrat sem se odločil, da bom kozla Lisca in prav tako njegovega lastnika Lukeža Drnuljo tožil. Čez 6 dni in 6 noči se je sodba začela. Začel je Pavle Zaropotaj in rekel: »Ubijmo kozla za to nesramno nameno, a Lukežu Drnulji dajmo le pet palic pod podplatih.« Bil sem zelo vesel, da bo kozel kaznovan, a malo žalosten, da Lukež ne bo. Nato vstane Žužnjak in reče: »Ubijmo kozla in njegovega lastnika.« Takrat sem se tako razveselil, ampak Gobežel mi je s svojim besedami veselje odvzel in je rekel: »Nepremišljeno sodimo neumnemu kozlu in njegovemu gospodarju.« »Ne!« je zavpilo ljudstvo. »Posnemajmo naš sveti simbol, našega polža, ki počasi leze in počasi premišljuje!« je nadaljeval Gobežel. »Da!« je zavpilo ljudstvo. Takrat sem že izgubljal živce. Nato še reče, naj kozlu in njegovemu lastniku odpustimo, saj bo bog za vedno vesel, da je ustvaril Višnjo Goro. S tem so vsi soglašali. Nato sem začel tekati naokrog, da bi jih vsaj polovico pridobil na nazaj na svojo stran. Ljudje so se razdelili v dve skupini, eni za Liščevo smrt, drugi pa proti temu. Na mojo nesrečo jih je več izbralo milost. Bil sem tako jezen, da vsak dan razmišljam o tem, kako bi se maščeval kozlu in njegovemu lastniku.

Nik Radovanović, 7. a

LIŠČEVA ZGODBA: MOJA SODBA

Bil je lep sončen dan. Moj najboljši, najprijaznejši, najboljši lastnik je drnjohal. Odpravil sem se po Višnji Gori. Šel sem mimo trgovine in naskrivaj vzel korenček. Rad imam korenčke, še rajši pa zelje in solato. Bil sem še lačen in sem se odpravil do vrta. Na žalost je bil obdan z ograjo. Videl sem starčka (Andraža Slamorezca), ki je prihajal k meni in mislil sem, da mi bo pomagal priti na vrt. Ampak ne, on me je hotel raniti, mogoče celo ubiti. Če takrat ne bi prišel moj najboljši, najljubši, najpametnejši gospodar, bi me starček ubil. Starček je rekel nekaj o nekakšni tožbi, ostalega nisem razumel. Čez nekaj dni me je gospodar peljal k veliki mizi s kladivom. Tam sem videl nekega mlajšega moža (sodnika) in polno starčkov (starešin). Tam je bil tudi starček, ki me je pred časom napadel – smehljaj se je. Strah me je bilo. Mislim, da je bilo strah tudi mojega gospodarja. Nisem vedel, kaj se dogaja in zakaj smo vsi tukaj. Mlad mož je imel v roki kladivo in bal sem se, da me bo udaril. Potem pa so samo govorili: najprej mlad mož, potem pa starčki. Na koncu so s palico pretepli mojo senco. O, kako je bolelo! Bilo je naravnost grozno! In moj prelepi, najpametnejši, najlepši gospodar je moral to gledati z zavezanimi očmi. Naučil sem se, da starcem ni moč zaupati in da moram naslednjič preplezati ograjo, ko bom lačen! :)

Vdan gospodarju - kozel Lisec!

Svit Kos, 7. a

Jaz sem Povodni mož in to je moja zgodba

Po Sloveniji se širijo govorice, da naj bi po slovenskih rekah prebival Povodni mož, ki preži na lepa dekleta. Ko pa se Povodni mož prikaže v mestih, ga ne moreš prepoznati, saj izgleda kot navaden očarljiv možki.

V nedeljo dopoldan sem se počutil zelo osamljenega. Odločil sem se, da bom plaval do Ljubljane in da na plesu poiščem to slavno lepotico Urško. Prešeren jo omenja kot »najlepšo Ljubljanko«. Nekateri govorijo, da je Prešeren ime Urška našel v knjigi Slava vojvodine Kranjske in da se v pesmi skrivajo skrita sporočila, namenjena Zali Dolenc, v katero je bil zaljubljen, a ga je ona ves čas zavračala.

Na Starem trgu v Ljubljani je bil ples, na katerem sem vedel, da bo, če sem pravilno slišal, po vsej verjetnosti tudi Urška, ki bo poskušala okoli prsta oviti čim več moških.

Ko sem pozno popoldan prispel v Ljubljano, sem že od daleč slišal glasbo cimbal, gosli in trobent. Hitro sem se uredil in se odpravil na Stari trg, da poiščem to ljubljansko lepotico. Stal sem ob rumeno pogrnjeni mizi ter opazoval vse deklice. Po dolgem in dolgočasnem iskanju sem končno zagledal Urško, ki je ravnokar odslovila nekega moškega. Obrnila se je proti meni in navezala sva očesni stik. Pristopil sem do nje in jo vljudno prosil za ples. V tistem trenutku mi je srce razbijalo kot ponorelo. Ko je rekla, da bo z veseljem plesala z menoj, sem bil presrečen.

Ko sva začela plesati, sva se tako hitro vrtela, da se sploh ni videlo, kdaj sva stopila na tla. Gledalci so utihnili in godci so prenehali igrati. Takrat sem se tako razjezil, da sem priklical nevihto. Slišalo se je glasno grmenje in strele so švigale. Na Urškinem obrazu sem videl, da je prestrašena. Pogledala me je v oči in začela sva plesati hitreje in hitreje. Vrtela sva se tako hitro, da naju je odneslo v Ljubljanico. Ribiči v bližini so videli le pljusk in vrtinec.

Ob tem dogodku so se ljudje naučili, da ne smejo biti izbirčni. Urške ni videl več nihče in tudi o Povodnem možu ni več bilo slišati.

Nik Senekovič Kaučič, 8. b

NADALJEVANJE ZGODBE: KLOBUK GOSPODA KONSTANTINA

Klobuk iz čarovnikove glave poleti na streho hiše. Potem je zapihal veter in klobuk je odneslo na drugo streho. Veter je pihnil in klobuk je odneslo na gospo Mimiko. Potem je pridrvel avto in klobuk je odneslo na cesto. Veter je zapihal in klobuk je odneslo na okensko polico. Zapihal je veter in klobuk je odneslo na drevo. Potem je že spet pihnil veter in klobuk je odneslo k avtu. Potem je pihnil veter in klobuk je odpihnilo v dimnik in v peč. Tam so kurili in klobuk je zgorel.

Maksim Kos, 2. a

LJUBEZEN SE NE ZMENI ZA OBLAST

Pri pouku slovenskega jezika smo si ogledali film *Moj ata, socialistični kulak*. Ogled je trajal kar 3 šolske ure, ob njem pa smo si delali zapiske. Gre pa nekako takole ...

Jože Malek se je vrnil iz 2. svetovne vojne. Ko je prišel domov, ga njegova otroka Olga in Tinček nista prepoznala. Ko sta ugotovila, kdo je, so skupaj odhiteli do mame Mimike, ki je delala pri kulaku Medvedu. Tam je za plačilo dobivala kruh in mleko. Ko jih je Mimika opazila, je vsa vznemirjena prihitela do njih. Skupaj so odšli domov. Čez par dni so Jožeta poklicali na KLO. Tam so ga vprašali, če je delal za Nemce, on pa jim je ponosno povedal, da je od Nemcev pobegnil v Rusijo, kjer je delal v Rdeči armadi. Na KLO-ju so mu tudi povedali, da ne sme več hoditi v cerkev, saj je religija »opij za ljudstvo«. Na poti domov je Jožeta ustavil župnik, ki pa mu je rekel, naj ne posluša besed KLO-ja in da naj ostane veren. Joža je bil zmeden in ni vedel, koga naj posluša. Odločil se je, da bo poslušal Vanča, saj sta bila bratranca, pa še Vanč je bil član komunistov. Čez nekaj dni so uvedli agrarno reformo, pri kateri so zagovarjali geslo »Zemljo tistemu, ki jo obdeluje«. Tako so Malekovi dobili zemljo. Zanj so lepo skrbeli, jo obdelovali, pobirali pridelke ... Joža se je iz občutka pomembnosti celo poimenoval socialistični kulak, kar pa sploh nima smisla, saj v socializmu ni bilo kulakov. Nekega dne je Jožetu prišlo na uho, da naj bi Mimika spala z nemškimi vojaki. Ker ni bil prepričan, ali je to res ali ne, je po tem povprašal Tinčka, ki pa mu je pritrdil, saj je hotel pohvaliti mamo. Ko je Mimika končno prepričala Jožeta, da to ni res, so Jožeta spet poklicali na KLO, saj sta se Stalin in Tito sprla. Tam so ga zaslišali, Joža se je ubranil kazni, saj se je delal neumnega, so pa zaprli Vanča. Ko se je Joža vrnil z zaslišanja, ga je na mizi čakalo pismo, da jim bodo odvzeli zemljo.

Osrednje osebe v filmu so Joža Malek, Mimika Malek, Olga Malek, Tinček Malek, bratranec Vanč ter miličnik Edo. Joža je prav poseben lik v filmu, saj je za moškega precej strahopeten, kot npr. takrat, ko si ni upal iti po zemljo in je poslal Mimiko, ki ji je zaupal. Bil je tudi naiven, saj je vedno nasedel Vanču, tudi takrat, ko mu je verjel, da so Tita v Rusiji ubili ter nazaj poslali njegovega dvojnika. Joža tudi ni bil strog starš, saj če bi bil, si Tinček ne bi upal pisati pesmic z naslovi kot SSSR – Stalin strelja sredi Rusije, in Olga ne bi zanosila z miličnikom Edom. Zdi se mi, da je v njihovi družini Mimika nosila hlače, saj je bila ona še najbolj razumna. Imamo pa v filmu tudi dva zaljubljenca. To sta Edo in Olga, no, vsaj Olga je zaljubljena, saj Edo jo ima rad, samo ne ve, če jo lahko ima rad, ker če bi mu nekdo rekel, da mu bodo vzeli službo, če bo z Olgo, bi jo takoj pustil, samo da bi obdržal službo.

Z novo oblastjo pride tudi do novih težav. Na začetku se je vsem zdelo vse lepo in prav, dokler se niso pojavili prvi problemi. Eden iz med njih je bil pozdravljanje, to opazimo takrat, ko se je Tinček nekega dne sprehajal ter pozdravil nekoga, ki je šel mimo. Rekel mu je »Hvaljen Jezus«, on pa mu je odvrnil: »Ali ne znaš pozdravljati? Zdaj se pozdravlja z zdravo«. Tinček je šel dalje in srečal župnika ter ga pozdravil z »Zdravo«. Župnik pa mu je odvrnil: »Ali ti ne znaš pozdravljati cerkveno?« Tinček je ves zmeden odšel domov. Za nekatere so se dogajale dobre stvari, saj so ljudje dobili zemljo, kulaki pa nad tem niso bili preveč navdušeni (še posebej Medved in

župnik), saj so izgubili velik del lastnine. Prepovedali so tudi klanje živali doma, zato ljudje niso jedli mesa. Tudi ljubezni se ni dobro godilo. Olga je zanosila z Edom, on pa jo je skoraj zapustil zaradi službe, saj če bi mu oblast rekla, da bo izgubil službo, če bo z Olgo, bi jo pustil ter raje obdržal službo.

V filmu pa se pojavi tudi humoristični del, pri katerem smo se s sošolci in učiteljico zelo nasmejali, saj nismo mogli verjeti, da je Joža tako naiven ter da verjame otroku s tako bujno domišljijo. Šlo pa je za to, da je nekega dne Jožetu prišlo na uho, da naj bi Mimika spala z nemškimi vojaki. Ker ni bil prepričan, ali naj temu verjame ali ne, je vprašal Tinčka. Tinček mu je rekel, da ne ve, če je mama spala z nemškimi vojaki, ve pa, da jim je dajala vodo, jih spuščala v hišo ... To, kar je Tinček govoril, sploh ni bilo res, on je to povedal samo zato, da bi mamo pohvalil oz. povzdignil. Joža mu je verjel ter sklenil, da se gre napit. Ko se je vrnil domov, da bi se obesil, ga je Mimika komaj prepričala, da to ni res.

Ko razmišljam o tem, kako je bilo nekoč in kako je danes, se mi zdi, da smo danes ljudje svobodnejši v izbiri partnerja, saj je dandanes vseeno, katere rase ali spola je tvoj partner, je reven ali bogat, bolan ... Včasih pa so bili starši strožji pri izbiri partnerja, največkrat so ga starši kar sami izbrali. Je pa res, da v času filma oz. vsaj v filmu, starši niso imeli nič pri izbiri partnerja, saj si je Olga lahko sama izbrala, s kom bo.

S stavkom LJUBEZEN SE NE ZMENI ZA OBLAST se delno strinjam, saj danes to drži, ker bi nekateri ljudje za svojo partnerja naredili vse, ne glede na oblast, pa četudi bi bili za to kaznovani. Delno pa se ne strinjam, saj, kot sem že nekajkrat omenila, bi Edo Olgo takoj pustil, če bi mu šlo za službo.

Alina Kokol, 9. a

BASEN

LISICA IN ZAJEC

Lisica se je nekega dne sprehajala po gozdu in postala lačna. Zagledala je zajca. Naenkrat je dobila idejo, da zajcu nastavi past. Skopala je ogromno luknjo in jo prekrila z vejami in listjem. Na sredino luknje je dala korenje. Nato se je skrila v bližnji grm. Čakala je in čakala, ampak zajca ni bilo nikjer. Od čakanja je postala utrujena in je zaspala. Ko se je zbudila, je čisto pozabila na zajca in past, zato je šla nehote proti luknji in padla vanjo. Korenčki so poleteli v zrak in pristali na robu luknje. Nato je mimo priskakljal zajček in se razveselil korenja. Previdno je šel do roba luknje in v njej zagledal lisico. Prijazno jo je vprašal, kaj dela tam spodaj in ali si koplje nov dom. Lisica je bila zelo jezna. Zajček pa je kljub njeni zviti nameri lisici vrgel en korenček, da ne bi obupala nad življenjem.

Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade!

Tinkara Vaupotič, 7. a

ŠOLA IN JAZ – včasih ful dobra, včasih bedna kombinacija

OMG, ta šola. Vsi vemo, da je šola včasih ful težka in bedna. Pa tudi vemo, da se v šoli dogajajo frke, tako z ocenami in s frendi kot z učitelji. Je pa res, da se v šoli zgodi kar nekaj lepih trenutkov in da si je čez trideset let ne bomo zapomnili po tečnih učiteljih in bednih nalogah, ampak si jo bomo zapomnili po lepih trenutkih. No, pa da povem, kaj vse se mi je v šoli že dogajalo.

Torej, kot sem že povedala, so mi ocene v šoli ful tečne, a ena mi bo za vedno ostala v spominu ... Geografijo imam načeloma rada, ker je bolano zanimiva, ko odkrivaš svet, ampak iz te geografije nisem mogla dobiti lepe ocene. Zakaj? Ker sem lena, enostavno prelena sem, da bi se učila. 7. razred je tekel proti koncu in jaz sem pri geografiji imela eno trojko in dve štirki. Pisali smo zadnji test. Zadala sem si cilj, da ta test finiširam z odlično oceno. Začela sem se piflati to geo en teden pred testom in moram priznati, da mi je piflanje kar šlo. Za nobeno oceno se še nisem tako učila. Učila sem se, kot da mi je šlo za lajf. Vsak dan, ko sem prišla iz šole, sem sedla za mizo in se piflala v noč. Na vse ostale predmete sem skoraj pozabila. Ob učenju sem res začela lovati geografijo še bolj, kot sem jo pred učenjem. Bila sem tako ponosna nase, da bolj ne bi mogla biti. Bilo je dva dni do testa. Lahko bi rekli, da zadnji dve noči sploh nisem mogla spati, tako me je bilo strah. Matka mi je težila, da moram pospraviti sobo in kaj narediti zase, ampak meni se je za to fučkalo. Zadnji večer pred testom sem pojedla večerjo, se zaprla v svoj bunker in se dalje piflala geografijo. Poklicala sem še matko, da je prišla z mano vadit vprašanja. Sem že povedala, da sem skencerala vse plane s frendi? Napiflala sem se vse. Tako dobrega filinga še nisem imela za nobeno oceno.

Zbudim se na dan testa, se pripravim in se z busom pripeljem pred šolo. Cel dan se mi je tako vlekel, ko sem čakala na to peto uro. Konec četrte ure. Do učilnice geografije sem šla ponosna, z mislijo, da znam vse. Usedem se na stol in učiteljica razdeli teste. Začela sem pisati test in roka mi je kar drsela po testu, kot po maslu. Znala sem čisto vse. Oddala sem test. Naslednjo uro geografije vstopim v razred, se usedem in učiteljica mi odloži test na mizo. Tako sem bila nervozna, da se mi je zdela cela večnost, ko sem iskala oceno na testu, potem pa se mi oči odložijo na oceno ... ko sem videla to petko na papirju, sem od veselja zakričala. Dan ne bi mogel niti lepši. Prišla sem domov in oceno pokazala ta starim. Tudi ona2 ne bi mogla biti bolj ponosna name.

No, zdaj pa od lepih izkušenj k malo manj lepim oziroma groznim. Spet bom razlagala o oceni, a tokrat o bedni oceni, ki sem jo res zafrknila.

Matematiko nas večina hejta, ker je kao ful težka in so učiteljice zafrknjene. Jaz pa ne bi rekla temu tako, no, čeprav priznam, da velikokrat jočem in tolčem z bučo ob steno zaradi računov. Ampak je pri matematiki snov, ki mi gre še bolj na živce. Geometrija. OMG. Pravokotniki, koti, premice, daljice, to ni moja stvar. Do četrtega razreda sem imela rada geometrijo, ker smo morali vedeti, kako se reče likom ter koliko kotov in oglišč imajo. A to se v šestem razredu zakomplicira. No, da preidem k bistvu... Pisali smo test iz geometrije in za ta test sem se učila vsaj šest dni, ker sem vedela, da mi to ne gre. Zadnja dva dni pred testom sem obupala. Nisem več vedela,

kako naj se naučim snov in si jo zapomnim. Kaj drugega mi je preostalo kot plonkanje? Vedela sem, da s tem veliko tvegam, a nisem imela druge izbire. No, v bistvu sem jo imela ... Matematična učilnica ima visoke stene in na teh stenah so plakati, na katerih so narisani liki ter vsi podatki o njih. Torej snov, ki smo jo pisali, in prav tako snov, ki sem jo imela napisano na svojih plonkcih. Ampak saj vsi vemo, kako nervozni smo pri testih, zato se nisem spomnila, da so na stenah obrazložene vse snovi. Potegnila sem plonkec iz žepa in v tistem hipu me je učiteljica pogledala. Srce mi je padlo v hlače, ko je vstala in začela hoditi proti meni. Obraz sem imela rdeč kot kuhinjski rak in od sile sem spustila nekaj solz. Prišla je do mene, jaz sem ji dala plonkec, ona pa mi je na test napisala samo uro, kdaj me je dobila. Odpisala sem test, ji ga oddala in jo pobrisala iz razreda. Nisem vedela, kaj naj naredim. Ko sem to doma povedala mami, ni bila jezna, pogovorili sva se in se dogovorili, da se učiteljici opravičim. To sem tudi storila. Naslednji dan sem po uri matematike stopila do učiteljice in se ji iskreno in iz dna srca opravičila. Nikoli se še nisem nikomur tako globoko opravičila. Videla sem, da je učiteljica bila razočarana, tako kot jaz. Naslednja ura matematike. Nazaj smo dobili teste. Učiteljica je na mizo dala test in me hladno pogledala. Dala mi je oceno tri. Takrat sem vedela, da sem naredila pravo stvar, ko sem se ji opravičila.

Ta test je bil tudi razlog, da sem se kasneje geografijo napiflala namesto plonkala in sama sebi dokazala, da zmorem vse. Ta stari so ponosni name in me vedno spodbujajo. Šolsko leto se je dobro izšlo, z odličnim uspehom, od tistega testa matke pa nikoli več ne pomislim, da bi kaj plonkala, ker je to nonsense.

Eva Golob, 8. b

KOZLOVSKA SODBA V VIŠNJI GORI

Zgodba Lukeža Drnulje

Ko sem se zbudil iz dremeža, sem videl, da mojega kozla ni bilo več nikjer. Čez nekaj trenutkov sem že zaslišal, kako Andraž Slamorezec kar naprej kriči. Hitro sem stekel iz hiše pogledat, kaj se dogaja. Govoril je, da je moj kozel Lisec kradel njegove pridelke z vrta. Kasneje se je zbralo še več ljudi in on nama je napovedal tožbo. Tožba se je zgodila čez šest dni in šest noči. Ko je prišel dan sodbe, sem se bal, da bodo mojega nedolžnega kozla želeli ubiti. To se je seveda zgodilo. Andraž je zahteval, da se mojega kozla ubije, kasneje je pa želel ubiti še mene. Pavle Zaropotaj, naš župan in sodnik, ni vedel, komu naj verjame. Strinjal se je z nama obema. Starešina Gobežel je poskušal čim več ljudi spraviti na najino stran. Tudi Andraž Slamorezec in njegov starešina Žužnjak se nista dala. Želela sta, da bi vsaj mojega kozla ubili, ki pa ni bil ničesar kriv. K sreči pa je Gobežel veliko ljudi spravil na najino stran, tako da jih je spraševal stvari, s katerimi so se morali vsi strinjati. Govoril je tudi o našem polju in o Bogu. Želel jih je prepričati, da Bog ni ustvaril Višnje Gore kar tako in naj mu ne bo žal, da jo je ustvaril. Na koncu se je Pavle Zaropotaj odločil, naj Lisca devetkrat udarijo po njegovi senci, jaz pa naj gledam z zavezanimi očmi. No, vsaj na koncu sva jo z Liscem oba dobro odnesla.

Hajdi Breznik, 7. a

POT, KI JE NE MOREM POZABITI

Z družino se vsako leto odpravimo na morje. Do zdaj smo vedno, razen dvakrat, hodili na otok Pag, natančneje v Gajac, ki je turistično naselje z apartmaji. Otok Pag je 5. največji otok na Hrvaškem. Na njegovi površini, ki meri 284,6 km², živi 7969 prebivalcev. Njegova najvišja nadmorska točka je 349 m. Je najbolj razčlenjen otok na Hrvaškem. Zelo je izpostavljen burji, saj stoji tik pod Velebitom. Znan pa je tudi po paškem pršutu, siru in jagnjetini ter seveda plažah (npr. Metajna, Poveljana, Caska, Šimuni, Gajac ...)

Vso noč nisem spala, saj sem nestrpno čakala, kdaj bomo štartali. Ob 3.00 so vstali ostali člani moje družine (mami, ati in brat Gal). Skupaj smo se oblekli in najedli, dali v avto še zadnje stvari in se odpravili na pot. Na Ptuju so se nam pridružili še Petrovičevi (moja teta in dva bratranca). Dali smo jim voki toki, da smo lahko komunicirali (pa še bolj zabavno je bilo) ter se odpravili do naše prve točke. To je bil mejni prehod Gruškovje, kjer smo čakali dve uri. Ker nama je bilo z Galom dolgčas, sva se zamotila z igranjem Gameboya.

Pot smo nadaljevali skozi Krapino, ki ima površino 47,53 km² ter 12243 prebivalcev. Krapina je postala svetovno znana leta 1899, po odkritju fosilnih ostankov neandertalcev, ki si jih lahko ogledate v muzeju krapinskih neandertalcev. V Krapini najdemo tudi Krapinske toplice, blizu pa so tudi toplice Tuhelj, kamor se z družino večkrat hodimo kopat.

Iz Krapine smo potovali do Zagreba. Pri Zagrebu mi je bila vseč glavna cesta, ki pelje skozi mesto, saj z nje vidiš, kako veliko je v resnici. Zagreb je namreč glavno mesto Hrvaške. Njegova površina je 641 km², na njej živi 806 341 prebivalcev. Mi smo se samo peljali skozi Zagreb, lahko pa v njem najdeš veliko znamenitosti, kot so npr. cerkev svetega Cirila in Metoda, kamnita vrata, zagrebško katedralo, ki so jo zgradili leta 1217 ter jo leta 1880, po potresu, obnovili, Hrvaško narodno gledališče ...

<https://www.zadar.hr/hr/destinacije/otok-pag/pag>
(otok Pag)

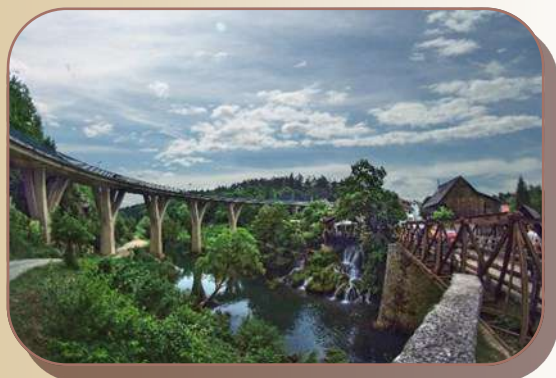

<https://pag.si/muzej-krapinskih-neandertalcev/>
(muzej krapinskega neandertalca)

(zagrebška katedrala)

<https://www.aktivna-druzina.si/zagreb/>

<https://www.novolist.hr/zivot-i-stil/vrijedi-posjetiti-slunjski-kraj/>

(slunjski most čez slapove)

In že smo prispeli do naše druge postaje. Ker smo bili lačni in ker nas je tiščalo na stranišče, smo se odločili, da se ustavimo v McDonaldsu v Karlovcu. Ker je bila ura komaj 8.30, še nisem mogla jesti hamburgerja (zame je bilo še prezgodaj). Nisem pa mogla verjeti, da sta Luka in Rok (moja bratranca), pojedla vsak dva hamburgerja in pomfri. Karlovac je znan tudi po pivu (Karlovačko). Ima pa površino 401 km², na kateri živi 50 000 prebivalcev. Pot smo nadaljevali proti Slunju, a še prej smo se ustavili pri nekem vojaškem muzeju in si ogledali zunanjo razstavo.

V Slunju sem se zelo razveselila slapov, ki me vsako leto znova navdušijo. Všeč so mi tudi hiše, ki stojijo tik ob slapovih. V Slunju, ki ima površino 392,5 km² in 4147 prebivalcev, lahko najdemo cerkev svetega Trojstva, kjer so ohranjeni baročni predmeti, grad Slunj, kopališče na reki Korani ...

Naša naslednja postaja je bila gostilna Mirjana Rastoke, kjer smo spili kakav ter se odpravili najprej do Plitvičkih jezer. Na poti do tja se je začelo spraševanje »Kdaj bomo že tam« in »Kako dolgo še«. Mami in ati sta postala malce živčna, zato sem ju pustila pri miru in zaspala, saj sem bila že zelo utrujena zaradi svojega ponočevanja. Na žalost sem prespala pot mimo Plitvičkih jezer, ki so nacionalni park. Na površini 192 km² je 16 modro – zelenih jezer.

<http://m.medulinriviera.info/sl/anu/tourism/travel/excursions/plitvice/>

(Plitvička jezera)

Foto: A. Kolol

(medvedi v Korenici)

Naša predzadnja postaja je bila v Korenici. Tam smo se ustavili na počivališču Macola. Šli smo na stranišče, kupili miške (to je ocvrta sladica) in si ogledali medvede. Eden izmed njih nas je prosil za hrano, zato mu je moja teta dala miško. Korenica ima 1766 prebivalcev, v njej lahko najdemo hotel Macola, po katerem se imenuje počivališče, kjer smo se ustavili.

Od morja nas je ločil le še Velebit, ki je gorski greben v Jadranskem primorju. Dolg je 145 km in širok od 10 do 30 km. Njegova površina meri 2200 km², nadmorska višina pa 1757 m. ko smo se peljali čez Velebit, sem ob cesti opazila veliko skalo, ki me je spominjala n človeški obraz. Poimenovali smo jo Nosonja, saj je imela velik nos. Tekmovali smo tudi, kdo bo prvi opazil morje.

Foto: A. Kokol
(Velebit)

Ko smo se prebili preko Velebita, smo se nekaj časa vozili tik ob morju. Morali smo prečkati še dva mostova. Prvi je bil Masleniški, ki je dolg 315 m in je nad vodo dvignjen 55 m, drugi pa je bil Paški, ki je dolg 301 m in povezuje otok Pag s celino.

Na otoku Pag nas je čakalo še približno 30 minut vožnje. Vmes smo videli Paške soline, kjer pridelujejo najbolj znano sol na svetu, različne plaže npr. Matajno, Povljano, Casko ... Peljali smo se mimo mesta Pag, in po približno 30 minutah vožnje sem opazila modri stolp, ki stoji sredi Gajaca. Ko smo parkirali avte, sem vsa vzhičena stopila iz avta in prisluhnila zvoku drevesnih žab (čričkom). Komaj sem že čakala, da smo razpakirali in se odpravili na plažo

Foto: A. Kokol
(modri stolp v Gajacu)

<https://www.privatapartmajihrvaska.si/metajna-otok-pag-plaze-najlepsi.html>

(plaža Matajna)

Foto: A. Kokol
(mesto Pag)

Alina Kokol. 9. a

Potovanje v zgodovino

Med jesenskimi počitnicami smo se z družino odločili, da bomo raziskali Pulo. Našo pot smo začeli pri Sveti Ani v soboto zjutraj.

Odpeljali smo se proti Lenartu in nadaljevali pot po avtocesti mimo Maribora, Slovenske Bistrice in Celja. Naša prva postojanka je bila v Lukovici. Tam smo si privoščili malico: rogljiček, čaj in kavo. Po malici smo se še malo sprehodili po parkirišču, potem pa je bil čas, da pot nadaljujemo proti Ljubljani. Peljali smo se mimo Ljubljane in skozi okno sem opazovala okolico.

Medtem ko sem zaspala, smo se že peljali mimo Vrhniko in Logatca proti Postojni in nato vse do Izole. Tam smo imeli manjši postanek v tem obmorskem mestu, ki je bilo včasih otok. Izola je prijetno počitniško mesto z veliko zgodovine in zanimivimi kottički. V poletnih počitnicah pa Izola postane zelo prometno in živahno mesto. Po postanku v Izoli smo se odpravili proti Umagu. Na meji med Slovenijo in Hrvaško smo čakali približno uro in pol, čeprav se je meni zdelo, kot da smo čakali vsaj pet ur. Ko smo prispeli v Umag, smo se morali voziti še slabo uro. Na okolico se nisem kaj preveč ozirala, saj sem spala, vožnja pa mi je povzročila bolečine v mišicah.

Ko pa smo prispeli v Fažano, smo morali poiskati naš apartma, vilo Nino. Ta apartma je bil v zelo lepo urejeni okolici. V sobi sem morala spati na kavču, kar mi ni bilo preveč všeč. Ker pa je bil že čas za kosilo, smo si ga na hitro skuhali. Nato smo se odpravili v Pulo, kjer smo si odšli ogledat amfiteater ali areno.

Foto: D. Češnjaj

Areno se splača ogledati, saj je šesta največja ohranjena arena na svetu, ki je bila zgrajena med letoma 27 in 68 n. št. V njej me je najbolj pritegnila notranjost, saj so bili kipi živali v presenetljivo dobrem stanju. Medtem ko sem hodila po tej veličastni zgradbi, me je bilo strah, če bi se v tistem trenutku kaj porušilo. Odpravili smo se tudi v klet arene, tam pa so bile razstavljen amfore in različni predmeti, kar pa ni bilo tako razburljivo. Ko smo se odpravljali po stopnicah navzgor, smo si ogledali še cerkev sv. Antona. Ob izhodu iz cerkve smo opazili gručo ljudi, ki je stala pred neko stavbo.

Foto: D. Češnjaj

Začelo pa je močno pihati, zato smo se odpravili proti avtu. Med vožnjo smo se pogovarjali, kako smo ob areni odkrili še podzemeljske rove in sodišče.

Ko smo se vrnili v apartma, smo se še odločili za kratek sprehod. V centru Fažane smo videli tablo z napisom Brioni in odločili smo se, da rezerviramo termin za naslednji dan, saj je bila ura že deset zvečer. Naslednji dan smo se odpravili na ladjico, ki je vozila na Brione.

Poznamo Veliki in Mali Brion in oba sta narodna parka. Na Malem Brionu je imel Tito tudi svojo rezidenco. Ko smo prispeli z ladjico na Brione, so nam vodiči pokazali njegov živalski vrt in okolico. Obiskali smo tudi safari, kjer smo si ogledali njegovo slonico Lanko, ki je stara več kot 40 let, in tudi njegovega papagaja, ki ga je predal svoji vnukinji, ime mu pa je Koki in star je približno 57 let. Ogledali smo si tudi razstavo nagačenih živali, ki se na žalost niso mogle prilagoditi na podnebje na Brionih.

Foto: D. Češnjaj

Foto: D. Češnjaj

Foto: D. Češnjaj

Potovanje po Puli mi je ostalo v spominu, saj je bilo zelo razburljivo. Naučila sem se tudi veliko od tega »zgodovinskega« počitka. Takšno potovanje je primerno za vse starosti, poseben čar pa prinese tistim, ki jih zanima zgodovina.

PREBESEDIMO DOLGOČASNE BESEDE V ZABAVNE

Zdaj pa le prebesedimo
te stare, dolgočasne in čudne
besede ...

Avto bi lahko bil vozavto, saj se vozi.

Ura bi bila časomer, saj meri čas.

Nogomet bi bil nogobrc, saj brcamo žogo,

vulkan pa bruhan,

saj vendar le bruha, ne pa vulka.

Kulica je pisalica, ker piše.

Bombon bi bil lizbon, ker ga ližemo,

knjiga beriga, ker jo beremo,

radiator pa grejator, saj nas greje.

Ogledalo je odsevalo, saj odseva,

šilček je milček, ker melje,

prijatelj pa družatelj, ker se družimo.

Zdaj, ko smo prebesedili te besede,

so pa le zabavne, ne pa

dolgočasne in čudne.

Zdaj se lahko z njimi igramo,

ne pa dolgočasimo.

Te besede so prijazne, ne pa

hudobne in bedne.

Te besede vedo,

kaj ti je všeč,

stare pa ne.

Ko besede prebesedimo,

so takoj zabavne.

Tjaš Svržnjak, 6. a

PREBESEDIMO

V Sloveniji je veliko stvari in veliko besed.

A med njimi se najde preveč dolgočasnih besed.

Zakaj besede lahko dolgočasne so tako kot ljudje.

Zakaj jih je dolgočasen človek naredil?

Zakaj ji ni petletni otrok naredil?

Dolgočasne besede nimajo smisla.

Smisla nimajo tudi dolgočasni ljudje.

Dolgočasna beseda nos ničesar ne nosi.

In beseda čebela ni tako debela.

Tudi beseda piškot nima smisla, saj ne piše.

Poiskala sem nove besede...

Nova beseda vohalnik je boljša,

saj nos ne nosi, ampak voha.

Tudi meddela je bolj smiselna,

saj čebela ni tako debela, ampak dela med.

In beseda sladkot je zanimivejša,

saj piškot ne piše, ampak se z njim sladkamo.

In zdaj so vse te nove besede

boljše kot tiste dolgočasne.

Zdaj namesto nosa imamo vohalnik.

In namesto čebele imamo meddela.

In namesto besede piškot imam sladkot.

Zdaj lahko te dolgočasne besede vržemo v koš,

saj neuporabne so.

Te nove besede pa za nas boljše so.

Ana Plohl, 6. b

NESMISEL

Dandanes poznamo veliko besed in vemo, kaj pomenijo. A kaj, ko so skoraj vse nesmiselne in dolgočasne. No, na primer, zakaj za vruga glavnemu na šoli rečemo, da je ravnatelj? Pa saj ne ravna! In živali s krili metulj? Saj ničesar ne meče! No, zdaj sem se spomnila še ene: zakaj pravimo, da je tista velika kišta za gledanje filmov televizor?

Nič nima smisla!

No, pa poskusimo to malo prebesediti, spremeniti.

Na primer, ravnatelj bi lahko bil glavnatelj, metulj letulj, saj leti, in televizor filmvizor, saj gledamo filme, ne pa telet.

O, in zakaj bi morala biti ta okrogla oziroma ovalna stvar na vrhu našega telesa glava?

Zakaj, zakaj, zakaj?

Ojoj, pa saj na tem svetu več ne vemo, kaj ima in kaj nima smisla.

Ja ... glava bi lahko bila razmišljevalka, vulkan bruhan, piškoti sladkoti, zvezek zvezopis, pljuča dihača in še veliko je tega.

Res, v današnjem svetu moramo dobro razmisliti, preden smo v kaj prepričani.

Klara Nikl, 6. b

BASEN

OREL IN VRANA

Nekega dne je orel preletaval nad travnikom, ko je naenkrat zagledal na travniku majhnega črviča, nad njim pa vrano, ki se je počasi spuščala k njemu. Orel je rekel, da se bo hitreje spustil in da bo zagrabil črviča in odletel. Vrana in orel sta prišla istočasno do črviča in se začela prepirati, kdo ga bo zagrabil. Naenkrat je priletela štor-klja in zagrabila črviča.

Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.

David Belec, 7. a

BASEN

JEŽ IN ŽABA

Bila sta jež in žaba. Vedno sta bila skupaj, a žaba se je norčevala iz ježa, češ da se boji vode, da je počasen in da ne zna skakati. A hkrati je žaba rekla kači in črvu, da je jež najboljši prijatelj in da je lep. A jež ni vedel za to in je vprašal kačo: »Kaj je rekla žaba grdega o meni?« Kača mu je odgovorila: »Da si lep in da si njen najboljši prijatelj.« To se je zdelo ježu zelo lepo od žabe, ne glede na vse.

Prijatelj je tisti, ki se lahko šali na tvoj račun, a za hrbtom govori same najboljše in najlepše stvari o tebi.

Aljaž Ornik, 7. a

BASEN

KOZA IN PETELIN

Ponoči je lisica napadla petelina in ga skoraj ubila. V tistem hipu pa je koza zgrabila lisico za rep in jo vrgla v gozd. Naslednjič se ji je petelin zahvalil in ji v zameno prinesel polno košaro sveže trave in koruze. Od takrat sta koza in petelin prijatelja in si vedno pomagata.

Nauk zgodbe je: v nesreči spoznaš prijatelja.

Brin Peček, 7. a

BASEN: VOLK IN LISICA

V velikem, širnem gozdu živi volk. Volk je lačen in nima sreče pri lovu. Pa si reče: »Joj, lačen sem, lakota me napada. Bom pisal lisici – o, mogoče ima ona kaj za pod zob.« Volk piše lisici. Sporočilo se glasi tako: »Draga botrica! Lačen sem, že dva dni nisem jedel. Imaš ti kaj hrane? Volk.« Lisica na drugi strani gozda dobi pismo in mu odpiše: »Dragi volk, nimam niti črvička. Pridi k meni, morda nama skupaj uspe. Lisica.« Volk že gre in čez nekaj minut je pri lisici. Reče ji: »Lisica, bova skupaj lovila?« Lisica pa mu reče: »Lahko tekmujeva!« Volk se s tem strinja.

Tako se volk in lisica poženeta za srno in jo ulovita. Srna ju prosi: »Pustita me živeti.« Volk in lisica se zasmejita in ji odgovorita: »Niti pod razno.« Volk reče: »No, lisica, vidiš, kako sem dober lovec.« Lisica pa mu odvrne: »Vse sem naredila sama!« Medtem ko se volk in lisica prepirata, pa srna zbeži.

Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.

Svit Kos, 7. a

BASEN: MRAVLJA IN POLŽ

»Ha, poglej, v kakšni hiški živiš,« je rekel polž mravlji. »Sredi travnika v blatnem kupu spiš. Jaz imam pa tako lepo, razkošno hiško, obarvano z različnimi barvami.« »A vidiš tisto češnjo, pri tistem drevesu? Zagotovo pridem prva do nje,« reče mravlja. »Nocoj boš ti lačen, ne jaz, pa kar spi v svoji hiški!«

Kdor visoko leta, nizko pade.

Hajdi Breznik, 7. a

KAKO JE KRJAVELJ UGNAL NOČNE TATOVE

Krjavelj je star vaški posebnež, ki se preživlja z nabiranjem smole in beračenjem. Vsak večer je v krčmi pripovedoval dve ali tri zgodbe. Te zgodbe so bile seveda izmišljene. Za ta večer je bila na sporedu zgodba o tem, kako je ugnal nočne tatove.

Krjavelj je začel: »Enkrat, ko je bila noč in sem bil zunaj, sem slišal čudne zvoke. Začel sem gledati, a ker je bila tema, nisem veliko videl. Naenkrat zagledam tatova, ki tečeta proti meni. Okoli svoje hiše sem imel pasti, ki nanju niso prijele, ne vem, zakaj.« V besedo mu je vskočil Matevžek: »Kakšne pasti pa si imel?« Krjavelj pa je odgovoril: »Tiste kovinske iz lesa.« Vsi okoli njega so se spogledali in se tiho nasmehnili. Krjavelj je nadaljeval: »Čakaj, kje sem končal?« Tomaž je rekel: »Pri tistem, ko je koza skočila na tatova.« Krjavelj se je nasmehnil in nadaljeval: »No, khm, hmmm, torej ...« Ni vedel, kaj naj reče. Začel je govoriti: »No, tatova sta se pobrala in mi ukradla kozo. A ne za dolgo, saj je se je moja koza čez nekaj minut vrnila. V gobcu je imela kose njunih oblačil.« »Kako si pa naučil kozo, da zna ubogati samo tebe?« je vprašal Matevžek. »To je pa že zgodba za petek,« je odgovoril Krjavelj.

Nadaljeval je s pripovedovanjem: »Naslednjo noč sta se tatova vrnila. Pri sebi sem imel kozo ter meč. Tatova sta vdrla v hišo, ki niti ni imela vrat, in sta gledala naokrog. A mene ni bilo nikjer. Čez nekaj minut pa sem skočil iz luknje, ki je bila skrita v hiši. Tatova sta se ustrašila in naenkrat od strahu omedlela. Koza ju je odvela v najbližji jarek.« Nato je rekel: »Zdaj pa moram iti!«

Izmuznil se je in odšel domov, kjer ni bilo več koze. Naenkrat pa je skočila iz skrite luknje v hiši. Krjavelj se je tako ustrašil, da je še sam omedlel.

Tiana Marija Nikl, 6. a

TROJA, ZGODBA O JUNAŠTVU IN POGUMU

Otroci mislimo, da je junaštvo to, da imaš super moči in preganjaš zločince. Ampak to po mojem mnenju ni pravo junaštvo. Veliko pravega junaštva se pokaže v filmu Troja. Tukaj junaki nimajo nobenih super moči (razen Ahila, ki je neranljiv), želijo le zaščititi svoje ljudi in svoje mesto. Ti junaki se tudi žrtvujejo za ljudi, ki jih imajo radi. To je zame pravo junaštvo.

Vse se začne mnogo let nazaj s spopadom med grškimi plemeni. V boj je vsako kraljestvo poslalo najmočnejšega vojščaka. Spopadla sta se in zmagal je seveda Ahil, najmočnejši vojščak Grčije. Ahil je bil neranljiv, a nihče ni vedel, da je bil ranljiv le na enem mestu – na peti.

Šparta praznuje premirje s Trojo. Paris se na praznovanju zaljubi v lepo Heleno, zato jo odpelje s seboj domov, v Trojo. Ampak Helena je že poročena z Menelajem, špartanskim kraljem. Ko Menelaj izve za pobeg, se odloči, da bodo napadli Trojo. Vsi odplujejo tja z ladjami. Ahil in njegova najmočnejša vojska potujejo z ladjo pred ostalimi, saj je imel Ahil svoj načrt. Agamemnon je zelo jezen na Ahila, da se ne držijo ostalih. V tem spopadu umre veliko ljudi. Grki na koncu zmagajo, za nagrado pa ugrabijo svečenico Briseido. Ko jo Ahil spozna, se vanjo zaljubi.

Zatem izzove Paris Menelaja, da se spopadeta in tistemu, ki zmagaja, naj pripada Helenino srce. Spopad se začne. Menelaj seveda zmaguje, ampak Hektor brani svojega brata in ubije Menelaja. Hektor je Parisov starejši brat. Nato pride do še enega spopada med Trojo in Grčijo. Patroklos, Ahilov bratranec, je neizkušen vojščak, ki si močno želi iti v spopad, Ahil pa mu tega ne dovoli, zato gre v spopad na skrivaj, oblečen v Ahilovo opremo. V spopadu Hektor ubije Patroklosa tako, da mu z mečem prereže vrat. Nato pa ugotovi, da je bil to Patroklos. Ko Ahil to izve, izzove Hektorja na spopad. Ahil ga hoče ubiti iz maščevalnosti. V boju seveda zmagaja, Hektorjevo truplo pa odpelje domov. Ponoči dobi nepričakovanega gosta. Priam, kralj Troje, ga pride v miru prosit, da mu preda sina in mu omogoči veličasten pogreb, kot se tudi spodobi. Ahil je vseeno pošten in mu preda truplo. Obljubi mu tudi, da Grki 12 dni ne bodo napadli Troje.

Med 12-dnevnim žalovanjem pa se Odisej spomni, kako lahko premagajo Trojo. Grki zgradijo velikega lesenega konja in notri skrijejo nekaj svojih vojščakov. Tega konja pošljejo pred Trojo. Njeni prebivalci mislijo, da so to darovi bogov in konja odpeljejo v mesto. Ko se znoči, vojaki, ki so bili skriti v konju, odprejo trojanska vrata ostalim grškim vojakom. Grki požgejo celo mesto. Nekaj Trojancem uspe pobegniti, večina jih pa umre. Pri tem dogodku pa se zgodi še nekaj. Ahil želi rešiti Briseido, ki je bila po ugrabitvi spet svobodna. Ko jo najde, pa ga Paris ustrelji v peto, zaradi česar umre. Briseida pobegne s Parisom. Na koncu Grki sežgejo Ahilovo truplo.

Po mojem mnenju je bil najbolj pogumen v zgodbi Hektor, saj se je žrtvoval za Trojo s tem, ko je šel v spopad z Ahilom, ki je bil neranljiv. Bil je tudi pogumen, ko je ubil Menelaja zaradi svojega brata. Pogumen je bil tudi Priam, ko je šel Ahila prosit za sinovo truplo. Zame je bil pogumen tudi Paris, ko je izzval Menelaja, da se spopadeta.

Hektor se mi je zdel tudi najbolj junaški, saj je branil svojega brata Parisa. Če ga ne bi branil, bi zagotovo umrl v spopadu z Menelajem. Junaško je bilo tudi, da se je spopadel z Ahilom, čeprav je vedel, da bo izgubil. Pri Hektorju me je najbolj zmotilo to, da ni vztrajal, naj se vrne Helena nazaj v Šparto.

Meni je film sporočil, da lahko imaš v življenju sovražnike in tudi osebe, ki ti stojijo ob strani in ti pomagajo, ko si v stiski. Spoznala sem tudi, da v življenju starega veka nista vladala samo strah in trepet, temveč tudi ljubezen in prijateljstvo.

Sara Roškar, 7. a

TROJA – ZGODBA O JUNAŠTVU IN POGUMU

Pri pouku slovenščine smo si ogledali film Troj, ki mi je bil zelo zanimiv, zato sem se odločil, da bom o njem napisal spis.

Paris skrivaj vkrca lepo Heleno na ladjo in jo odpelje v Trojo. Helenin mož Menelaj pa se zaradi tega zelo razjezi. Agamemnona je prosil za pomoč, da bi skupaj napadla Trojo, Odisej pa medtem prepriča Ahila, da gre v vojno.

Čez morje pluje stotine ladij, polnih vojakov. Pred Trojo se začne velika bitka, a Grkom vseeno ne uspe zavzeti Troje. Nekega dne se Patroklos obleče v Ahilovo obleko in ga Hektor, misleč, da je Ahil, ubije. Ko Ahil izve, je je Hektor ubil njegovega bratranca, se sam odpravi proti Troji in izzove Hektorja na boj. Hektor se opogumi in se gre borit, čeprav ve, da ga bo Ahil ubil. Ahil premaga in ubije Hektorja, priveže ga za noge in ga s kočijo odvede do svojega tabora. Hektorjev oče Priam pride prosit Ahila, naj mu vrne sina. Ahil mu obljubi dvanajst dni miru zaradi Hektorjeve smrti.

Medtem se Odisej domisli zvižaje z velikim lesenim konjem. S pomočjo lesenega konja Ahil z ostalimi vojaki vdre v Trojo. Požgejo jo do tal, Paris pa s ponesrečenim strelom ubije Ahila tako, da ga ustrelji v peto.

V zgodbi je veliko poguma pokazal Paris, ki se je opogumil in odpeljal lepo Heleno s seboj v Trojo. Ko se prične boj med Trojanci in Grki, veliko poguma pokaže Ahil, saj se s svojimi vojaki sam poda v boj. Pogumen je bil tudi Paris, ko se je boril z Menelajem za lepo Heleno, saj je s tem izkazal tudi ljubezen do nje.

V vojni Hektor, misleč, da se bojuje z Ahilom, ubije Patroklosa, Ahilovega bratranca, zato se Ahil odloči bojevati s Hektorjem. Veliko poguma pokaže Hektor, ko se odloči bojevati z Ahilom, čeprav ve, da ga bo slednji porazil in ubil. Ko Ahil premaga Hektorja, njegovo truplo odvede do tabora. Tukaj se opogumi Priam in gre prosti Ahila, naj mu vrne sinovo truplo.

Tudi Paris na koncu pokaže precej poguma s tem, ko se odloči, da bo ostal v Troji in se bojeval zanj, vsem drugim pa ukaže, naj zapustijo Trojo skozi skrivni izhod.

Po mojem je najbolj junaška oseba Ahil. To se pokaže že na začetku, ko se je odločil, da bo zaradi slave odšel v vojno. Pokaže se tudi, ko se s svojimi vojaki poda naprej v vojno in ko se odloči bojevati s Hektorjem. Ahil ima tudi slabe lastnosti: kruto je ubil veliko ljudi in za to mu ni najbolj žal. Žal mu je bilo le, ko je ubil Hektorja, saj mu je Hektorjev oče izrekel besede: »Rad sem ga imel, odkar je odprl oči in do trenutka, ko si mu jih ti zaprl.«

Mislím, da ta film želi gledalcem sporočiti, da moramo spoštovati drug drugega in da z vojno ne dosežemo ničesar drugega, kot pa veliko smrti in žalosti.

Lan Lebreht, 7. a

Tajno društvo, polno navihanosti

Navihanost je dobra stvar, saj v glavi razvijaš velike načrte in uporabljaš svojo bujno domišljijo. Oseba, ki je navihana, ima polno glavo zvitih načrtov. To je dobra lastnost, saj tako več razmišljaš in uporabljaš domišljijo, pa tudi možgani so bolj aktivni. Prebrala sem knjigo Tajno društvo PGC, ki jo je napisal Anton Ingolič. V njej je najbolj navihan Mihec, so pa tudi ostali liki vsaj malo navihani.

Tajno društvo PGC je nastalo zaradi Mihca. Mihec je bil deček, ki je živel s svojo babico. Staršev ni imel, saj so očeta ubili med vojno, mater pa odpeljali v taborišče. Z babico sta živela v Rumeni hiši, kjer je bila babica hišnica. Mihec je v šoli začel dobivati cveke oziroma enke, zato mu je nekega dne razrednik, ki je bil tudi učitelj slovenščine in so ga klicali Vejica, rekel, da je nabiralec cvekov. Mihec je to vzela zares in se odločil, da bo postal nabiralec pravih cvekov oziroma risalnih žebličkov. Čez čas pa je ugotovil, da tako ne bo več šlo in je ustanovil društvo. Tajno društvo PGC je imelo nalogo zbirati risalne žebličke. Zbirali so le risalne, že rabljene, še nepoškodovane, izredne, nenavadne žebličke z neuporabnih listkov. Tajno društvo je bilo na koncu tudi razkrinkano. Vejica jih je razkrinkal po Mihčevih rdečih rokah in pegece prestah, babica pa zaradi štempiljke na plakatu pri iskanju Silvičine mamice. Silvica je bila Mihčeva sosedka v Rumeni hiši, ki je velikokrat prišla k Mihcu, saj sta jo k njemu poslala njena mama in mamin ljubimec. Nekega dne pa je Silvičina mamica kar odšla k ljubimcu. Zaradi tega je tajno društvo PGC izdelalo plakate, ki bi pripomogli, da bi jo našli.

Člani tajnega društva PGC so bili Mihec, Metod, Jože in Igor. Vsak je imel tudi svojo vlogo v društvu: Mihec je bil predsednik, Metod blagajnik, Jože tajnik in Igor navaden član. Izmed vseh članov je imel Mihec najbolj žalostno življenjsko zgodbo, a vsi njegovi zviti načrti v glavi in druženje s prijatelji so mu prinesli veliko sreče v življenje. Člani društva so po značaju sočutni, pametni in tudi malo nenavadni. Sočutni so zato, ker so Silvici pomagali in stali ob strani, ko ji je bilo hudo, pametni zato, ker so dali društvu latinsko ime (Pingoclavulus), in malo nenavadni zato, ker se mi ne zdi logično, zakaj bi kdo zbiral risalne žebličke.

Tajno društvo PGC je bilo zelo navihano in marsikaj so ušpičili. Nekega večera je Silvica spet prišla k Mihcu, ker je k njeni mamici prišel ljubimec. Klicali so ga gospod v sivem plašču. Mihec je bil že zelo jezen, a ne zaradi Silvičine prisotnosti, temveč zato, ker je Silvica že imela očeta in ni potrebovala več nikogar drugega. Vsak je podaril po deset žebličkov, ki so jih nastavili pod gumo od kolesa. Ko je gospod v sivem plašču odšel iz Rumene hiše, je nekaj počilo. S kolesom je zapeljal čez žebličke in preklinjajoč odšel z dvorišča. Tudi Mihec sam je bil zelo navihan: nekoč je celo pretental babico, da mu je dala dedkov nožiček, da je lahko z njim pulil žebličke.

Tudi jaz sem bila v svojem zgodnjem otroštvu navihana. Nekega dne smo z očetom in mamo odšli nakupovat v sosednjo državo. Očetu sem se začela skrivati za oblačili. Skrivala sem se in našel me je, spet sem se skrila in spet me je našel. To sva se igrala kar dolgo. V nekem trenutku pa je mama rekla, da gremo na blagajno. Jaz sem to preslišala in se spet skrila. Malo mi je bilo čudno, saj sem čakala že nekaj minut. Pogledala sem naokoli, a mame in očeta ni bilo nikjer. Pogledat sem šla še v drugi kot, a našla nisem nikogar. Potem sem odšla ven in iskala po parkirišču, ampak še vedno ju nisem videla. Avto je bil zaklenjen in zgrabila me je panika, saj sem bila stara tri leta. Po vsej sreči je prišla neka gospa in čeprav je nisem razumela, sem ji pokazala, kje sem nazadnje videla očeta in mamo. Z njo sem šla do mame in očeta in vse se je dobro končalo.

Iz svojega dogodka sem se naučila to, da je vedno dobro ubogati starše in jih poslušati, saj nikoli ne veš, kaj se ti lahko zgodi. Naučila pa sem se tudi to, da je navihanost zelo zabavna. Knjiga Tajno društvo PGC mi je bila zelo všeč in iz nje sem se naučila, kako biti sočuten, obenem pa tudi navihan in nagajiv.

MATERINA DOBROTA

V šoli smo brali knjigo Solzice. To je zbirka zgodb po resničnih dogodkih iz pisateljevega otroštva. Napisal jo je Lovro Kuhar s psevdonimom Prežihov Voranc. Pisatelj je zelo lepo predstavil dogodke iz svojega otroštva. Všeč mi je bilo, da ga je Voranc zelo doživeto opisal. Ni mi bilo všeč, da je pisatelj nekatere besede zapisoval v narečju.

V Solzicah je bila tudi črtica Levi devžej, ki me je zelo pritegnila. Opisovala je, da so bili Vorančevi sosedje revni in da niso imeli mame, ampak mačeho. Vorančeva mama je bila do teh otrok tako prijazna, kot da bi bila njihova mama. To me je najbolj navdušilo.

V črtici Levi devžej so torej sosedovi otroci brez mame, imeli so le očeta, ki je veliko delal. Ker so bili Vorančevi sosedje revni, niso imeli dobrih oblačil in obutve. Včasih so pozimi hodili zunaj po snegu kar bosí. Vorančeva mama je sosedovim otrokom dajala hrano. Nekoč je dečku po imenu Nacej polnila žep s suhim sadjem. Pozabila je napolniti levi devžej (žep). Ko je Nacej to videl, je rekel, da je tam še drugi žep. Takrat mu je napolnila tudi tega.

V tej črtici je mati prikazana kot zelo skrbna, sočutna, prijazna in prijetna ter hkrati stroga ženska. To se vidi tudi v črtici Prvo pismo, ko so pisali Vorančevemu bratu v Celovec, da mu pošljejo kakšne stvari, če bi jih potreboval. Do revnih sosedovih otrok je bila prijazna, saj jim je dala hrano, ko so bili lačni. Bila je tudi stroga, ker je okregala Voranca, ko je grdo pisal pismo.

Pri pouku smo brali tudi črtico Solzice. V njej je bilo Voranca strah, ko je moral živino gnati v globačo Pekel. Tako ga je bilo strah, da se je razjokal, ko se je vrnil domov s paše. Ko je mama to videla, je očetu rekla, da naj Voranca ne pošilja več past v Pekel, ker lahko »dobi kak prestrah«. S tem je mati pokazala, da je zelo sočutna. Tudi v črtici Prvo pismo je Vorančeva mama pokazala svoja čustva. Pokazala je, da je zelo skrbna, ker je Vorančevemu bratu v Celovec sporočila, naj jim piše, če kaj potrebuje. Vorancu je tudi narekovala, naj v pismu napiše te modre besede: »Jaz primem pero v svojo desno roko in ti pišem čez hribe in doline ...«

Vorančeva mati je zelo podobna moji mami, ker uči otroke in nanje vpliva s prepričanjem, da je treba biti do ljudi prijazen in sočuten. Podobna ji je tudi, ker se z nikomer noče prepirati. Obe mami sta si podobni v tem, da znata biti zelo strogi, vendar pa tudi obe radi delita z drugimi in sta dobrodušni. Vorančeva mati je Vorancu dovolila, da je včasih lahko pol ure dlje spal. Tudi moja mama je popustljiva in mi pusti dlje spati.

Tako kot vsi, imam tudi jaz svoje slabo področje. To je šport. Nekoč smo v petem razredu ocenjevali pri športu košarko. Ker mi ni šlo, sem dobila slabo oceno tri. To je bila moja prva trojka v življenju. Mislila sem, da bo moja mama zelo jezna in da bom kaznovana. Ko sem prišla domov in mami povedala za oceno, me ni kaznovala. Rekla mi je samo, da se zgodi in da se moram naslednjič bolj potruditi. To me je zelo presenetilo, ker sem od nje pričakovala veliko kazen.

Materina dobrota ima na njene otroke velik vpliv. Ker vidijo svojo mamo, da rada deli stvari z drugimi in da je do ljudi prijazna, so potem tudi otroci prijazni do nje in tudi do drugih ljudi. Iz Vorančevih črtic sem se naučila, da moramo biti do vseh ljudi prijazni, ne glede na to, kakšni so. Z drugimi ljudmi moramo znati deliti.

Zala Zemljič, 7. a

TAJNO DRUŠTVO, POLNO NAVIHANOSTI

Menim, da ni nič narobe, če si malo navihan. Vsak je kdaj vsaj malo navihan. Največkrat so navihani mladi in otroci. Tega se lahko nekje naučijo, npr. pri starejših bratih ali sestrah, pri sorodnikih, mogoče so bili starši navihani, ko so bili majhni ...

Zelo všeč mi je bila knjiga Tajno društvo PGC, v kateri je marsikdo navihan. Mihec je bil na primer takrat, ko je imel v šoli nožič in mu ga je učiteljica vzela, saj nanj ni pazil. Nato je prišel domov in babico vprašal, če lahko dobi nožič dedka, ki pa je že umrl. Babica mu je nožič dala, a če bi Mihec na prejšnjega pazil, sedaj ne bi potreboval novega. Mihec je bil zelo navihan tudi, ko je Cvetači ali Karfijoli (predsednici hišnega sveta v Rumeni hiši) z oglasne deske kar naprej trgal žebličke in so listi kar naprej padali po tleh. Cvetača ali Karfijola je bila vedno bolj jezna. A Mihec ni edini, ki je bil navihan. Navihani so bili tudi Metod, Jože in Igor. Menim, da so bili najbolj navihani takrat, ko je Silvičina mama (Silvica je majhna deklica, prebivalka Rumene hiše) varala svojega moža z gospodom v sivem plašču in Tajno društvo PGC mu je nastavilo PGC-je pod gumi na kolesu (PGC-ji so risalni žeblički). Zato je moral gospod v sivem plašču kolo odnesti na ramenih.

Kako pa je sploh nastalo Tajno društvo PGC? Začelo se je tako, da je Mihčev razrednik Mihcu rekel: »Postal boš nabiralec cvekov!« Učitelj je mislil s »cveki« oceno ena, Mihec je pa to vzel dobesedno. Postal je nabiralec »cvekov« oz. risalnih žebličkov. Zato je ustanovil društvo s štirimi člani, Tajno društvo PGC. PGC je kratica za pingoclavulus. Dolgo so potrebovali, da so si izmislili ime. Štirje člani so bili Mihec, Metod, Igor in Jože. Risalne žebličke so zbirali doma, v šoli, v Rumeni hiši, po mestu ... Niso zbirali novih risalnih žebličkov, ampak že rabljene, nepoškodovane in izredno nenavadne žebličke. Niso pa zbirali le risalnih žebličkov, temveč so tudi pomagali ljudem, npr. Silvici.

Čez čas pa so tajno društvo tudi razkrinkali. Prvič so bili razkrinkani, ko je učitelj slovenščine in Mihčev razrednik Vejica prišel k Mihcu domov in srečal Silvico, ta pa mu je ponudila PGC-preste, učitelj pa ni vedel, kaj to je. Drugič je bilo društvo skoraj razkrinkano, ko so fantje puščali odtise štampljke s kratico PGC tam, kjer so kradli žebličke. Tretjič so pa bili razkrinkani, ko je Mihec prišel v razred z rdečilom od štampljke na roki in ko je učitelj pregledoval nohte, ušesa in dlani, je na Mihčevi roki našel rdečilo od štampljke. Tako so razkrinkali Tajno društvo PGC.

Člani društva PGC so Mihec, Metod Igor in Jože. Vsi so prijazni, znajo deliti, so navihani in pošteni. Mihec je prijazen, rad ima svojo babico, staršev nima več. Umrli so mu v vojni. Mamo so odpeljali v taborišče, očeta pa so ubili Nemci. Tudi Metod je brez staršev. No, v bistvu imata s sestro samo očeta, ki pa ga ni veliko doma, saj hodi v službo, kjer šiva. Ko očeta ni doma, zanju skrbi starejša sorodnica. Metoda zanima šah, saj pravi, da se tam boriš sede. Ravno nasprotno je v Jožetovi družini, kjer imajo poleg Jožeta še šest otrok. Zanima ga risanje, saj pravi, da pri pouku premalo rišejo. Tajno društvo PGC pa je imelo še enega člana, Igorja. Igor ni bil prav dolgo v društvu, saj je očetu kradel žebličke, ki pa so bili že rabljeni. Prekršil je pravilo tajnega društva PGC, zato je bil izločen iz društva. Ker pa je bilo Tajno društvo PGC pošteno društvo, si je vsak izmislil svojo vlogo. Mihec je bil predsednik, Metod blagajnik, Jože tajnik in Igor le član. Je pa tudi ena stvar, ki Mihca zanima, in to so taborniki, medvedki. To se izkaže, ko je moral Mihec nekam zbežati, ker je kradel PGC-je, in preden ga zaloti ravnatelj Grom pri tem delu, Mihec hitro stopi prav v sobo, kjer so se zbirali medvedki oz. taborniki.

Ker pa je bilo Tajno društvo PGC tudi nagajivo društvo, so ušpičili veliko stvari. Gospodu v sivem plašču so npr. preluknjali gumo na kolesu, Cvetači ali Karfijoli pa so kar naprej jemali žebličke in listi so kar poletavali in ležali po tleh. Ker je bila vedno tako jezna in ker je postajala od jeze vedno bolj zelena, so jo začeli klicati Cvetača ali Karfijola. Tajno društvo je bilo torej res izurjeno v navihanosti.

Jaz niti približno nisem podobna članom Tajnega društva PGC. Ne bi si drznila narediti kakšne takšne lumparije. Po navadi ne jezim ljudi ... največkrat kdo jezi mene. Največkrat je to moj bratec Lin, ki je štiri leta mlajši od mene. Nekega dne sem bila pri moji najboljši prijateljici Tiani. Bili sva v kinu in pri njej doma. Ko pa sem prišla domov, mi je sestra Lija, ki pa je dve leti mlajša od mene, povedala, da se je Lin igral z mojo zbirko lego kock in jih ni pospravil tako, kot bi jih moral. Meni res ni všeč, če se kdo igra z mojimi stvarmi in jih ne pospravi, kot bi jih moral. Bila sem jezna nanj.

Iz tega dogodka sem se naučila, da ni lepo, če komu kaj ušpičiš ali pa kdo kaj ušpiči tebi. Lepo pa je, če komu kdaj kaj posodiš oz. daš. Iz knjige pa sem se naučila, da četudi je kdo navihan ali pa poreden, zna biti tudi prijazen in zna pomagati.

Lina Kop, 6. a

IMPRESIONISTIČNA PESEM

LEPOTA

Na veji brezovi,
glej, sinički prepevata si,
glej, sinički prepevata si,
grulita na glas in veselo.
Na travniku prelepem,
glej, kako jablana zori,
glej, kako jablana zori,
kako svoje cvetove vetru prepusti.
V človeški duši,
čuj, kaj ti govori,
da lepota ni samo namišljena,
ampak je tudi sinička, ki žvrgoli
na jablani, ki zori.

Gal Bauman, 9. a

OBALA

V daljavi motni,
glej, morje plesoče,
glej, zvezde sijoče
leskečejo v očeh skrivnostno obalo.
Poglej to obalo,
glej, se pesek blešči,
glej, morje valovi,
to je kanček veselja dodalo.
V človeškem srcu,
čuj, sreča neznana,
kot zvezde sijoče,
kot morje plesoče.
Tako lepo – a zakaj smo potem samotni?

Eva Marija Lebar, 9. a

POMAGAJMO ŽIVALIM REŠITI GOZD

Veverica se odpravi pogledat kaj se dogaja v gozdu. Opazila je da ljudje mečejo odpadke v divja odlagališča ter jih s tem tudi ustvarjajo, požigajo in sekajo drevesa v gozdu. Veverica se ustraši, ter se odloči, da bo to povedala glavni poveljnici živalskega odbora to je sova, ki malo za tem skliče odbor. Vsak je lahko povedal kaj je videl da ljudje počnejo. Volk je opazil da razširjajo pline po vsem gozdu, veverica je videla kako ustvarjajo divja odlagališča, lisica je videla kako zažigajo ter podirajo gozdove, ko je prišel na vrsto zajec je povedal da je našel korenje ni vedel o čem se živali sploh pogovarjajo. Na koncu so se odločili da bodo zapustili ta gozd saj je preveč onesnažen. Malo za tem prihiti raca komaj jih dohiti a ji je uspelo povedala je da morajo pohiteti saj je ribnik poln nafte. Po 5 urah hoje so prišli do drugega gozda, veverica se je razgledala in povedala da je vse enako ribnik je onesnažen prav tako tudi zrak in divja odlagališča so tudi po vsem gozdu, tudi drevesa so posekana in povsem zažigana. Sova skliče še en odbor, živali so se odločile da bo volk šel do ljudi in jim povedal svoje. Tako je tudi bilo volk je šel do ljudi in jim zagrozil da naj nehajo onesnaževati gozd saj bodo živali napadli ljudje so se samo smejali. Volk je odhitel do sove in ji povedal da morajo napasti. Živali so zbrale pogum in se odpravile napasti ljudi zajec je bil nekoliko počasen saj se je na koncu zaletel v drevo. Ko so živali napadle so se ljudje razbežali. Živali so počistile gozd koliko so mogle a jim je uspelo naredile so tudi tablo prepovedano odlaganje odpadkov kjer se je zajec tudi podpisal. Tako so živali rešile gozd.

Tanit Tia Šnofl, Ela Jančar, Zoja Žižek, Larisa Režonja, 5. b

LIPA

Na jasi ob lipi možakar stoji,
mimo pa pridejo deklice tri:
prva je lepa, druga še lepša
a tretja je zmeraj najlepša.

Pa ptič zazvrgoli,
se možakar zbudi
In vidi
da okoli njega nikogar ni.

Saša Vučetič, Kris Ornik, 9. a

SPOMINI

Vroč pesek čutim pod nogami
sedaj toplejši kot lani
v modro morje se zagledam,
realnosti se zavedam.

Šumenje valov mi prikljče lanske spomi
ki pravijo, da vse mine -
pa vidim pomol v daljavi,
takoj izginejo težave v glavi.

Izginejo vsi spomini,
tudi tisti fini,
pod borovcem zaspi
upam, da se ne zbudim.

Saša Vučetič, Kris Ornik, 9. a

SREČA

Zunaj je dež, strele in gromi,
znotraj pa čutim, srce se mi lomi.
V hiški stari osamljen sedim,
Vsako noč že ponoči bedim.

Sanjam o tistem dekletu,
ki odšlo je po petem letu.
Me zjutraj ptički prebudijo,
mi jutro lepše naredijo...

Po zelenem travniku se sprehajam,
od hiše odhajam.
Od doma grem še mlad
svojo srečo iskati.

Saša Vučetič, Kris Ornik, 9. a

Lana Ramšak in Larisa Rola
Hrepenče srce

Pod jablano zeleno
sedim jaz temačno.
V daljavo svetlo
se mi je polno stvari sanjalo.

V daljavi svetli vidim mlin,
ki kar naprej poganja plin.
Reka tiha
mimo plina piba.

A moje srce hrepeni po ljubezni
in narava me vedno na to spomni,
a danes mimo mene hiti punca,
ki se odločno levo in desno gunca.

Lana Ramšak, Larisa Rola, 9. a

NEBESA

Glej zunaj nebo,
kot še nikoli ni bilo.
V oči sonce mi sije,
oblake prekrije.

Narava zelena
kot daleč nobena,
gore in gozdovi,
prelepi mostovi.

Občudujem pogled
na ta prelep svet,
nato padem z drevesa
in ridim nebesa.

Saša Vučetič, Kris Ornik, 9.

Larisa Rola, Lana Ramšak
Kričiče bela

Na hribu visokem,
pod krošnjo stoji
on, v pulovru belo kričičem,
me žna patka, ki se smeji.

Za njim listje zasumi,
in vse se pomiri,
ko se mi počasi približa,
se mi prostor zniža.

Ko končno prepoznam njegov obraz,
sem vsa osramočena
saj njegov obraz,
je enak njemu, ki tava v drugem svetu sa

Lana Ramšak, Larisa Rola, 9. a

ŠANJE

Ko srečala sem ga
srce je poskočilo hika takea
iz oči v oči
postala sva prijatla.

Dan za dnem
pogovarjala sva se
tako, da čisto
spoznala sem te.

Dnevi in tedni minili so,
da že jutri pred
oltarjem čakal me boš.

A ko čez cerkev sva
šla srečna, vesela,
zaljubljena.

A ko zbudila sem
se spoznala sem,
da to sanje so bile.

ČEBELICE

Prelepa je narava naša zlata
v njej prelepe rože cveto
v njej prelepe rože cveto,
ker naše čebelice pridne so.

Tam v daljavi čebelice so,
ki v prelepih cvetlicah med nabirajo,
ki v prelepih cvetlicah med nabirajo
in se med tem prepirajo.

Že polnoč je odbila,
ko luna je zasijala na njih,
ko luna je zasijala na njih
čebele so izgubile dih.

Kaja Polenšak, Neja Vrabl, 9. a

Eva Perko, 9. a

POVODNI MOŽ

Panel 1: A woman stands looking thoughtful. Speech bubble: "Če bi bil... (text continues in Slovenian)."

Panel 2: A woman sits at a table. Speech bubble: "Vseeno... (text continues in Slovenian)."

Panel 3: A woman and a man are talking. Speech bubble: "Zdaj... (text continues in Slovenian)."

Panel 4: A woman and a man are talking. Speech bubble: "Tudi... (text continues in Slovenian)."

Panel 5: A woman and a man are talking. Speech bubble: "Kaj... (text continues in Slovenian)."

Panel 6: A woman and a man are talking. Speech bubble: "Zdaj... (text continues in Slovenian)."

Klara Koprivnik, Evelin Kolbl, 8. a

English Corner

During our English lessons we decided to get creative. We created 4 groups of random words. The students then had to write a poem using all of the words from the group. Here is how the activity turned out.

GROUP 1: a house, a bank, to talk, fantastic, dirt

I have a mouse

in my house.

I needed a cat, so I hired Hank

to rob the bank.

My cat for mice is made from plastic,

because the government says it's fantastic.

My cat tried throwing dirt,

however, it got hurt.

(Larisa Rola, 9. a)

Now I will talk to you about a bank.

It was so fantastic that it got in higher rank.

But they added the dirt and made it a house

for a very very big mouse.

(Saša Vučetič, Kaja Polenšak, 9. a)

GROUP 2: a hotel, a bird, funny, to sleep, beautiful

I'm in a hotel

and my bird is pastel.

I tried to sleep

but the only thing I saw were sheep.

I tried being funny

but the only thing they gave us was honey.

Everyone says that the world is beautiful

but form me it just not suitable.

(Maja Povše, 9 . a)

There once was a bird,

he often wore a shirt.

He had a beautiful time in a hotel

and loved every food's smell.

For me this story was funny,

so I told it to my nanny.

(Saša Vučetič, Kaja Polenšak, 9. a)

Lana Ramšak, 9. a

Maja Povše, 9. a

GROUP 3: a hazelnut, a computer, scissors, to laugh,
depressing

I went to the store to buy hazelnuts,
but they didn't have any nuts.
I tried to buy them on the computer,
however, I accidentally bought a scooter.
I fell into depression,
but accidentally got an obsession.
I fell in love with a pair of scissors
because they were good kissers.
I tried to laugh it off,
but they just cut my lip off.

(Larisa Rola, Maja Povše, 9. a)

There was a hazelnut that was pressing.
I don't know about you, but it was just depressing.
He never wanted to laugh,
so he got scissors and cut in his dough.
I saw it on computer,
to me it looked like butter.

(Saša Vučetič, Kaja Polenšak, 9. a)

GROUP 4: a car, a lady, cute, to see, kiss

As I was driving in my car
I passed a bar.
There was a lady and I thought she was cute.
When I tried to talk to her, I found out she was
mute.

Together we went to learn brail
and I tried to write her a mail.
At the end I didn't even get a kiss,
so I guess she won't be my miss.

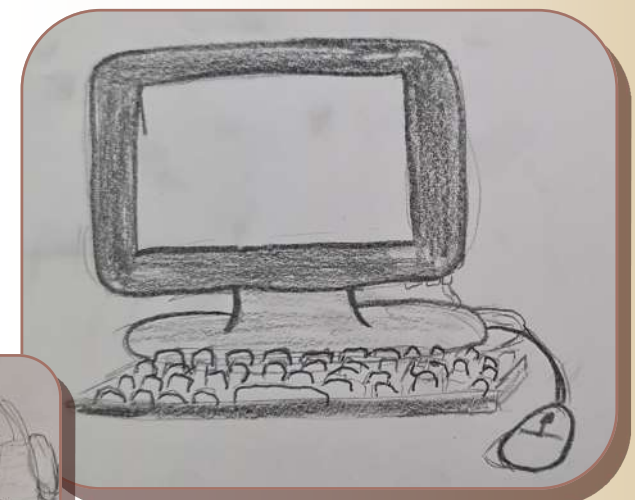
(Larisa Rola, 9. a)

It is only me,
but I like it when I see
a lady or a car,
but definitely not a war
or a dog walking with a miss
or even cute girls that don't like to kiss.

(Saša Vučetič, Kaja Polenšak, 9. a)

Kaja Polenšak, 9. a

Kaja Polenšak, 9. a

ANINA USTVARJALNICA

Pri LUM smo imeli učenci nalogo, da iz odpadne embalaže izdelamo robota. Evina ideja je bila posebna. Nastal je robot pozitivnih, spodbudnih misli. Iz škatlice na vrhu robotove glave izvlečeš listek, na katerem je misel, ki ti polepša trenutek, dan, vikend.

Učenci 3. a

Foto: T. Franc

Eva Polenšak, 3. a

Foto: K Štefanec

MINI USTVARJALNICA

Naboru krožkov se je letos pridružila še Mini ustvarjalnica. Obiskujemo jo skupina otrok od 1. do 3. razreda. V začetku šolskega leta smo učenci predlagali, kaj bi skozi šolsko leto želeli ustvariti. Naše želje poskuša učiteljica Kaja uresničiti in jih kombinirati z ostalimi stvaritvami, ki nastajajo in so povezane z letnimi časi. Pri ustvarjanju uporabljamo predvsem materiale iz narave ter odpadne materiale. Vsi učenci, ki obiskujemo ustvarjalnico, smo za delo in ustvarjanje zelo motivirani. Naši izdelki so zato ustvarjeni z veliko mero natančnosti, potrpežljivosti in ustvarjalnosti.

Mini ustvarjalci

USTVARJAMO

V tem šolskem letu smo delali veliko zanimivih stvari. Pletli zapestnice, oblikovali glinene krožničke v obliki roke, izdelovali knjižne kazalke iz odpadnega blaga, učili smo se šivati in vesti, izdelali smo slike iz kamenčkov, izdelovali mobile iz naravnih materialov in še veliko več.

Zraven ustvarjanja smo se veliko naučili, se veselili in zabavali.

Benjamin Černi, 5. c

Foto: N. Veingerl

2. mesto na likovnem natečaju Ekošole z naslovom
Gozd in voda ter Gozd in odpadki.

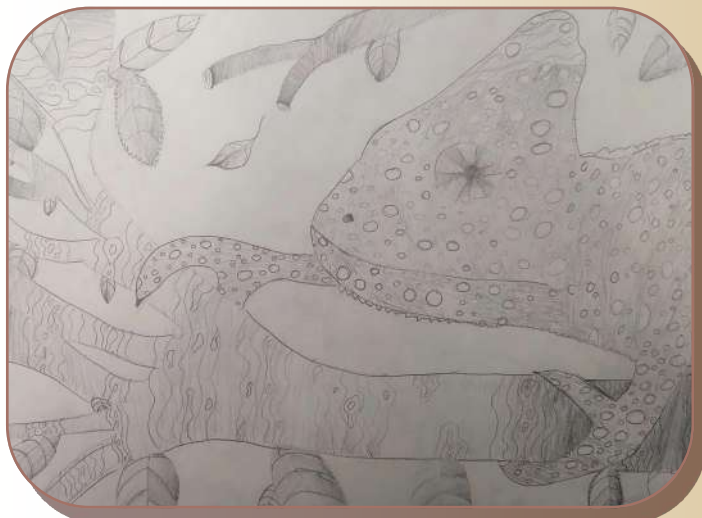
Ajda Ornik, 2. b

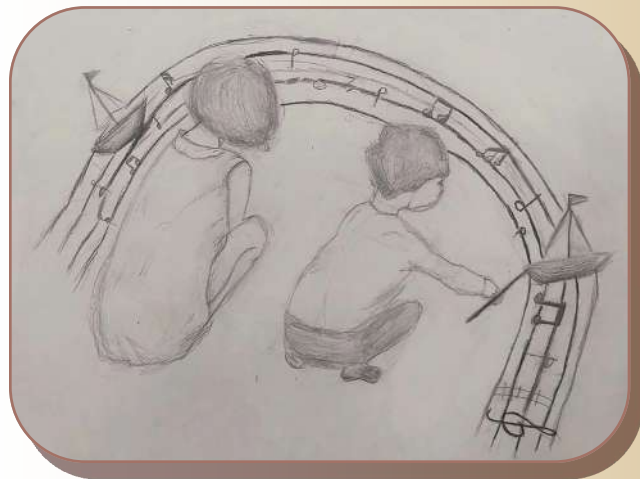
Mila Mohan, 6. a

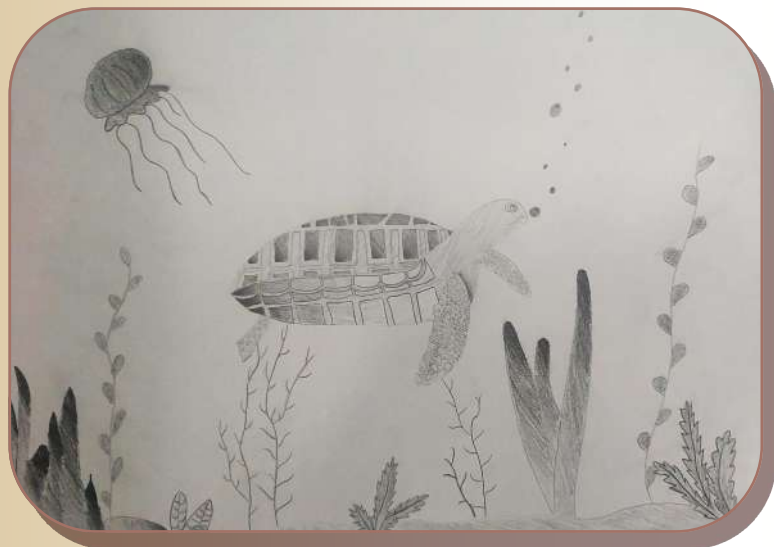
Sara Roškar, 7. a

Lina Kop, 6. a

Sara Černi, 7. a

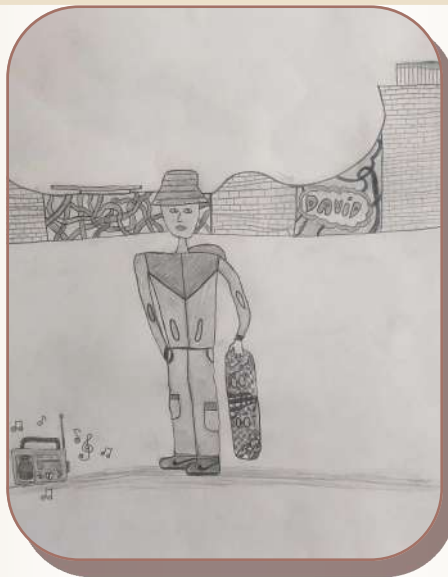
Klara Nikl, 6. b

Hajdi Breznik, 7. a

Ana Murko, 6. b

David Belec, 7. a

Neja Vetršek, 6. b

Ana Plohl, 6. b

Inaya Grinaver, 6. a

Lana Papič, 6. a

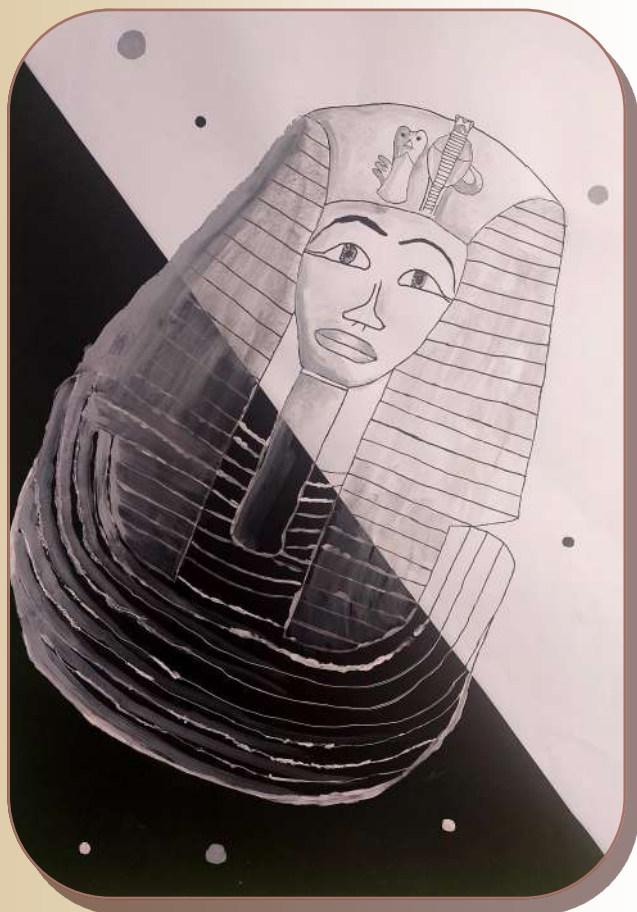
Ana Kramberger, 6. b

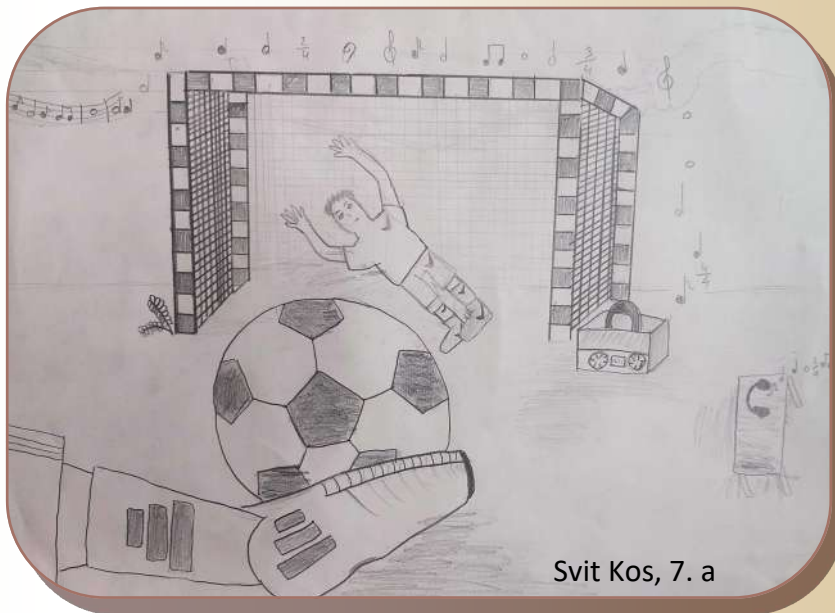
Eva Zimic, 4. a

Tia Brancelj, 6. a

Matevž Anej Nikl, Ana Hlebič Kraner,
Tomaž Jug, 8. b

Svit Kos, 7. a

Tim Roškar, 4. a

Eva Golob, 8. b

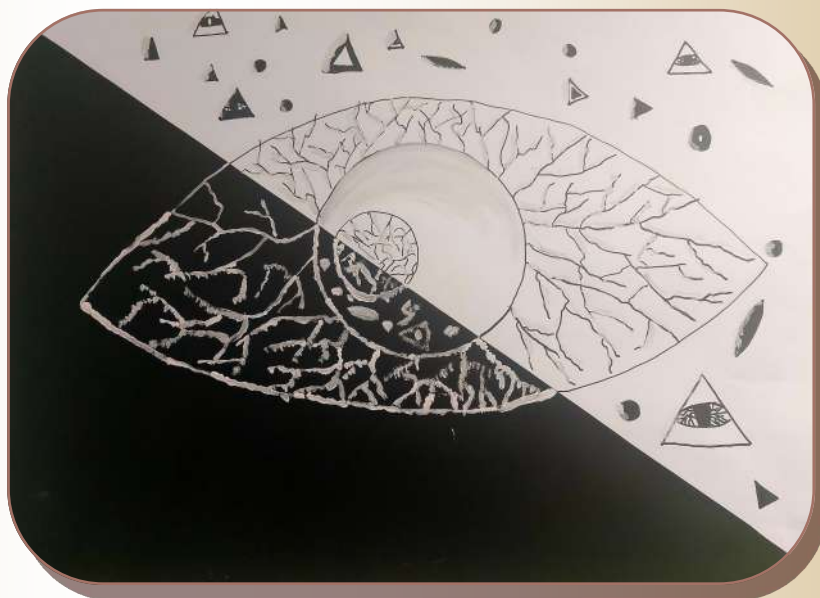
Ela Kramberger, 8. b

Alina Kokol, 9. a

Eva Bauman, 4. a

Svit Kos, Nejc Breznik, 7. a

Tadeja Mikiš, 4. a

Jan Lebar, 8. b

Lana Ramšak, 9. a

Dijana Breznik, 9. a

Maja Povše, 9. a

Gaber Namestnik, 4. a

Larisa Rola, 9. a

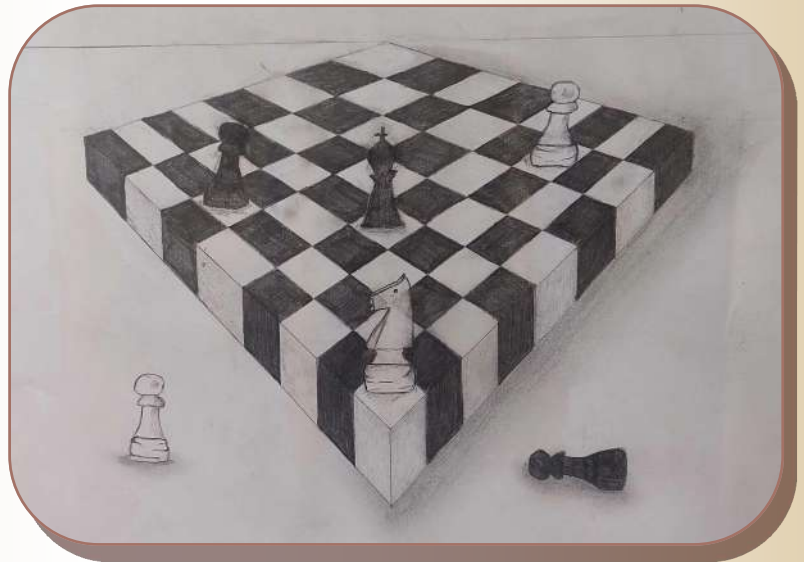
Jan Roškar, 4. a

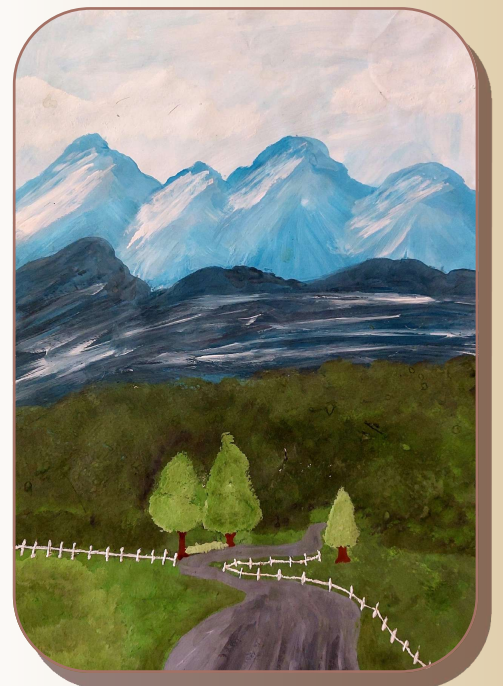
Gregor Jančar, 4. a

Daša Češnjaj, 9. a

Lana Ramšak, 9. a

Kaja Polenšak, 9. a

Klara Koprivnik, Evelin Kolbl, Eva Ketiš, 8. a

Aneja Šturm, 4. a

Ben Ljubec, 4. a

PRAKTIČNI NASVETI

Učenci OŠ Sveta Ana živimo na podeželju, obdani s čudovito naravo. Žal pa opažamo, da iz leta v leto slabše poznamo rastline, delo na vrtu in uporabno vrednost rastlin, zato smo se odločili, da se učenci šestega razreda prijavimo na interesno dejavnost kmetijski krožek. Zanj se je odločilo 12 učencev. Dobivali smo se po eno, občasno tudi dve uri na teden.

Že od lani imamo visoke grede, v katerih je nasad jagod. Ta nasad je ob robu malega igrišča, zato so jagode namenjene predvsem temu, da se s svežim in zdravim sadjem posladkajo otroci kar na igrišču. Jeseni smo počistili nasad, ga pomladili, saj smo sami vzgajali potaknjence novih jagodnjakov. V zimskem času smo raziskovali dobre in slabe sosede različnih rastlin, zato smo pomladi, ko smo dognojili grede jagod s šolskim kompostom, očistili rastline starega in odmrlega listja, dodali sveže zemlje in v ta nasad zasadili tudi česen, ki je izjemno dober sosed jagodam.

Foto: B. Šmirmaul

V šolski okolici imamo zasajen tudi nasad sivke. V času cvetenja smo jo pobrali in posušili. V jesenskem in zimskem času, ko je bilo vreme neprimerno za delo na gredicah, smo posmukali cvetove sivke, šivali in poslikali vrečke in tako izdelali dišavne sivkine vrečke, ki smo jih prav tako namenili za protokolarna darila in jih prodajali na šolskih stojnicah za potrebe šolskega sklada.

Na šoli imamo tudi zeliščni vrt, na katerem rastejo timijan, meta, melisa, ognjič, ameriški slamniki in žajbelj. Jeseni smo očistili grede plevela in pobrali vsa zdrava zelišča, ki smo jih skrbno posušili. V zimskem času smo iz njih pripravljali zeliščne bonbone (žajbljeve bonbone), ki smo jih razdelili med učence naše šole. Odločili smo se, da pripravljamo zeliščne čaje, zato smo najprej raziskali, kaj mora biti na deklaraciji čajnih vrečk. Na to smo izdelali osnutek etiket, ki jih je naš računalničar dokončno oblikoval. Za tem smo po potrebi polnili čajne vrečke, ki smo jih namenili kot protokolarna darila in jih prodajali na šolskih stojnicah za potrebe šolskega sklada.

Foto: B. Šmirmaul

V zimskem času smo raziskovali zdravilne rastline, čas njihovega nabiranja in uporabo. Tako je nastal tudi mini priročnik zdravilnih zelišč.

V času naravoslovnega dneva ob Dnevu Zemlje, ko se je narava dovolj prebudila in je postalo vreme ugodno, smo na vseh že obstoječih gredah naredili zastirke. Ta dan so učenci devetih razredov izrezali tablice z imeni rastlin na posameznih gredicah in jih ustrezno zaščitili pred vremenskimi nepravilnostmi.

PRAKTIČNI NASVETI

Prav tako je skupina učencev pobarvala in poslikala odpadne avtomobilske gume. Čez nekaj časa smo jih zapolnili z zemljo in kompostom ter v njih zasadili začimbnice, kot so majaron, šetraj, origano, peteršilj in zelena. Tudi te rastline bomo posušili in pripravili zeliščne soli.

Iz ognjiča, deviškega voska in olivnega olja smo v zimskem času pripravili tudi ognjičevo mazilo in sivkina glicerinska mila. Slednja smo podarili učiteljem ob koncu leta.

Foto: B. Šmirmaul

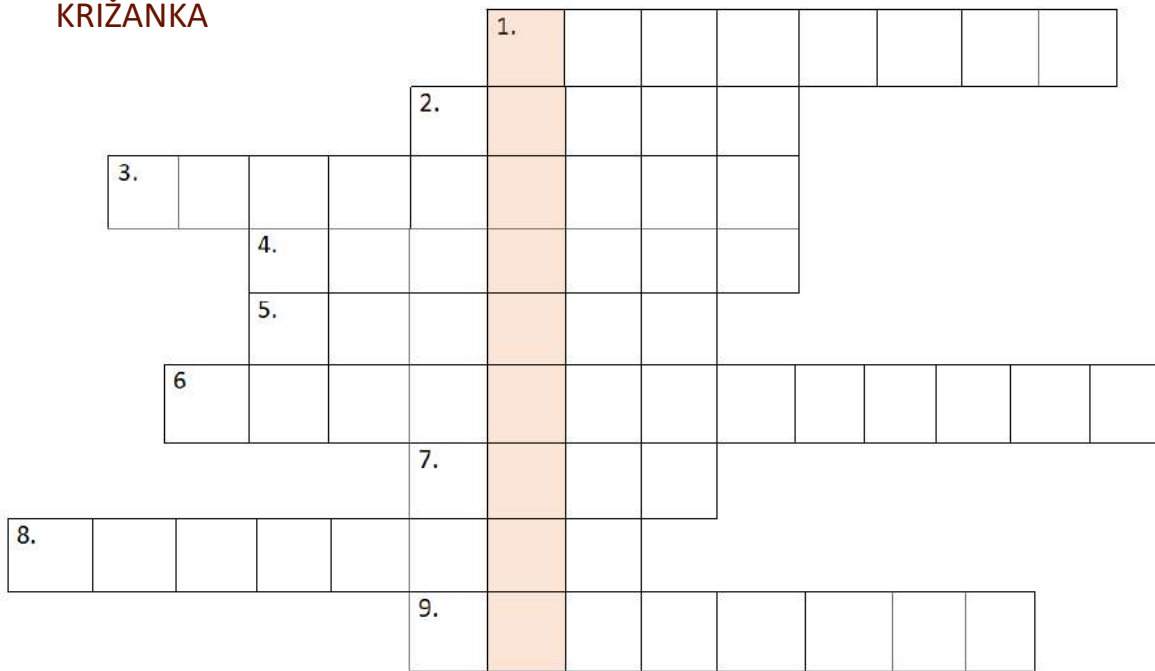
V krožku smo se neizmerno zabavali, uživali v naravi in pridobili veliko spretnosti in znanj.

Prepričani smo, da nam bo, kar smo se naučili sedaj, prišlo prav kasneje v življenju. Poznavanje domačih dejavnosti pa ni nikoli odveč. Želimo si, da je vse to koristna igra, ki lahko tudi staršem olajša kakšno delo.

Člani kmetijskega krožka

KRIŽANKA

1. Kam hodimo po navadi poleti na počitnice? V _____
2. Kje so bili »devetičarji« na zaključnem izletu? Na _____
3. Najboljši so gasilski _____
4. Prostor za igro.
5. Kar voznika med vožnjo na morje spravi ob živce _____
6. Kdo ima opico po imenu Ficko?
7. Na sliki je:

8. Kaj gasilci priredijo za Anino?
9. _____ se počitnic.

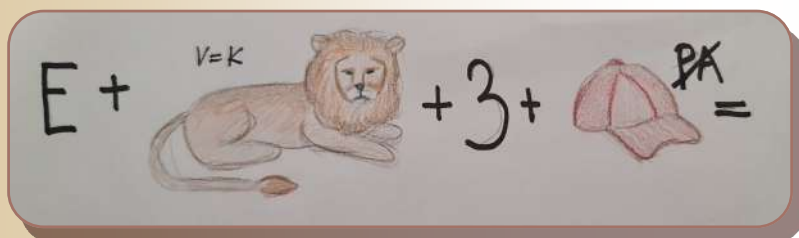
Tiho meri čas, a zbudi nas prav na glas.

Štiri noge ima, a hoditi ne more, ne zna.

Črne tipke in bele tipke,
čakajo na prste gibke.

Eva Marija Lebar, Alina Kokol in Maja Povše, 9. a

Ela Kramberger, 8. b

Kaj leta po zraku in se sveti? Muha z zlatim zobom.

Kaj je umetnost? Če se v okrogli sobi lahko skriješ v kot.

Kaj je modro in leta po zraku? Muha v kavbojkah.

Zakaj ženske živijo dlje kot moški? In čiste radovednosti.

Kaj je hitrost? Da polža zanese na ovinku.

Zakaj se Božiček vozi s sanmi z jelenčki? Ker je bencin predrag.

<https://www.naj-vici.com/>

